

ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପତ୍ରିକା

ଜୁନ ୨୦୨୨

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ମାତୃଶ୍ରୀ ସଂସ୍କରଣ

୨୦୧୮ ନବବର୍ଷ ଦିନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଓଡ଼ିଆ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରଚିତ କିଛି ଗନ୍ଧ, ପ୍ରବନ୍ଧ ଏବଂ କବିତାକୁ ନେଇ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ଏହି ପତ୍ରିକାଟିର ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହାର ନାମ "**ଶୁଭପଲ୍ଲବ**"କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ପତ୍ରିକାଟିର ପୁନଃନାମକରଣ କରିଥିଲେ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଭାଗିରଥୀ ନନ୍ଦଶର୍ମା ମହୋଦୟ । ପୂର୍ବ **ମାଂସ** ସଂସ୍କରଣର ଲେଖା ସହ ଏବେ ଆମେ **ଆମର ଷ୍ଟେସାଇଟ୍** ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଏଥର ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ପାଠକ ଏବଂ ଲେଖକମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିବୁ ବୋଲି ଆମର ଆଶା ।

ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବାପାଇଁ **ୟୁ-ଟ୍ୟୁବ୍**ରେ ଉପଲବ୍ଧ । ଏହାଛଡ଼ା ଆମର ଷ୍ଟେସ୍ ପୋର୍ଟାଲ୍ ଓଡ଼ିଆ ସମେତ ଇଂରାଜୀ, ସଂସ୍କୃତ, ହିନ୍ଦୀ, ପଞ୍ଜାବୀ, ତେଲୁଗୁ ଓ ବଙ୍ଗଳା ଭାଷାରେ ଉପଲବ୍ଧ, ଯେଉଁଥିରେ ବାହାର ଅନେକ ନୂଆ ନୂଆ ଲେଖକଲେଖିକା ଆମ ପରିବାର ସହ ଯୋଡ଼ିହେଲେଣି । ଏହି ବର୍ଷ ଆଗକୁ ଆହୁରି ବଢ଼ିବାର ଆଶା ରଖୁଛୁ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ଏବେ ମାସିକ ପତ୍ରିକା ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । **ଆଗାମୀ ସଂସ୍କରଣ ପାଇଁ ସମ୍ପାଦକ ତାପସ ରଞ୍ଜନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କିଛି ବଛାଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ** ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଆମର ଷ୍ଟେସାଇଟ୍ରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବ । **ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସର ୧ ତାରିଖରେ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ଏବଂ ୧୦ ତାରିଖ ମଧ୍ୟରେ ଆସନ୍ତା ମାସ ପାଇଁ ଲେଖା ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ।**

ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ଇ-ପତ୍ରିକା ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ ପଢ଼ିବାକୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଲେଖକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନାହିଁ । ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଇ-ମେଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଲେଖକମାନେ ନିଜେ ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ସମସ୍ତ ଲେଖାର ସତ୍ତ୍ଵାଧିକାର କେବଳ ଲେଖକମାନଙ୍କର । ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ଲେଖାର ପୁନଃ-ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଲେଖକମାନଙ୍କର ଅନୁମତି ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

Odia Website: shubhapallaba.in

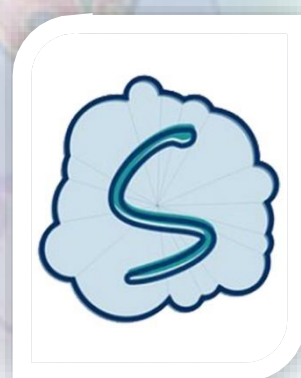
WhatsApp: [7008899643](https://www.whatsapp.com/channel/002997008899643)

ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି
(ସମ୍ପାଦକ)

ତାପସ ରଞ୍ଜନ
(ସମ୍ପାଦକ)

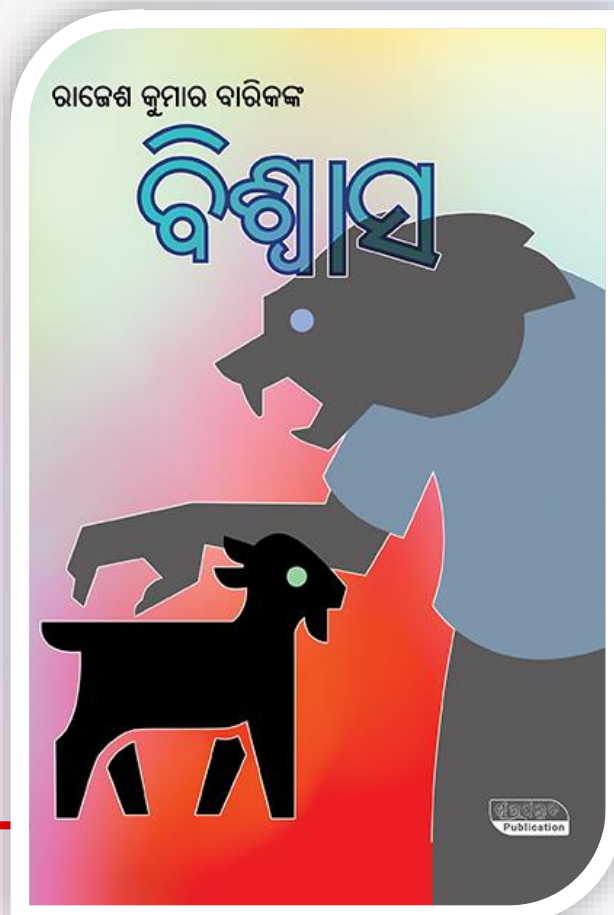
ସମ୍ବିତ ଦାସ
(ଅଳଂକରଣ)

ବିଶେଷ ସୂଚନା

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ଇ-ପତ୍ରିକାର ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗ ସବୁବେଳେ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି, ଫଳରେ ଅନେକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆଦୃତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି । ମାତ୍ର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଜାରି ରଖିବା ପାଇଁ କିଛି ଅର୍ଥ ବିନିଯୋଗ ଆବଶ୍ୟକ ପଡୁଛି । ଫଳରେ ଅର୍ଥ ଯୋଗାଡ଼ କରିବା ପାଇଁ ଶୁଭପଲ୍ଲବ ଷ୍ଟୋର ଭାବରେ ଏକ ଅନ୍‌ଲାଇନ୍ ଷ୍ଟୋର ଆରମ୍ଭ କରିଛୁ, ଯେଉଁଥିରେ ଓଡ଼ିଶାର ହସ୍ତତନ୍ତ ମାସ୍କ, ଟି-ସାର୍ଟ ଭଳି କିଛି ଜିନିଷ ଏବେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଛି ।

ଆପଣମାନଙ୍କର ସହଯୋଗରେ ଯେପରି ଶୁଭପଲ୍ଲବ ପତ୍ରିକା ଓ ପୋର୍ଟୋଲ ଜନାଦୃତ ହୋଇଛି, ସେହିଭଳି ଏହି ନୂଆ ପଦକ୍ଷେପରେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କର ସହଯୋଗ ଲୋଭୁଛି ।

- ସଂଚାଳକ ପରିଷଦ

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ପ୍ରକାଶନର
ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଦ୍ରିତ ପୁସ୍ତକ
ରାଜେଶ କୁମାର ବାରିକଙ୍କ
ବିଶ୍ଵାସ

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ଷ୍ଟୋରରେ ଉପଲବ୍ଧ
(at ₹149/- only)

ସୂଚୀପତ୍ର

କ୍ର. ସଂ. ବିଷୟ	ଲେଖକ/ଲେଖିକା	ପୃଷ୍ଠା
୧ ସମ୍ପାଦକୀୟ	ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି	୬
୨ ଅନୁଭୂତିରେ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ	ସଦାନନ୍ଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୭
୩ ରଜ ମଉଜ	ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ସେଠୀ	୯
୪ ଆସିଛି ରଜ	ମମତା ସାହୁ	୧୦
୫ ମଣିମା କରେ ଗୁହାରି	ସସ୍ମିତା ପ୍ରଧାନ	୧୧
୬ କଇଁ ପୋଖରୀର ରହସ୍ୟ	ସୌମ୍ୟା ରଥ	୧୨
୭ ଶ୍ରମର ଭାର	କଲ୍ୟାଣୀ ନନ୍ଦ	୨୦
୮ ସେଇ ଜହ୍ନ ମତେ ଝୁରେ	ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ପୃଷ୍ଟି	୨୧
୯ କଲେଜ୍ ଗେଟ୍	କଲ୍ୟାଣ କୌଶିକ ଦାଶ	୨୩
୧୦ ଫେରାଇ ଦିଅ ମୋ ଛାୟା	ଅଲେଖ ମେହେର	୨୫
୧୧ ଅସଜଡ଼ା ଜୀବନ	ଦେବାଶିଷ ମହାନ୍ତି	୨୬
୧୨ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରେମିକା	ବିଦ୍ୟୁତପର୍ଣ୍ଣା କରଣ	୩୦
୧୩ ଶ୍ରମିକ	ରୁକୁନା ସାହୁ	୩୧
୧୪ ପ୍ରଣୟ ଇଙ୍ଗିତ	ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ବାରିକ	୩୨

1st Anthology of
Shubhapallaba Publication

पंक्तियों में पंख

Available on
Amazon Kindle & Google Books

Buy Now!

ସମ୍ପାଦକୀୟ...

ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା କାହିଁ କେଉଁ କାଳରୁ ଚାଲି ଆସିଛି । ଏହାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବିଷୟବସ୍ତୁ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଆମ ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟା ସହିତ ଜଡ଼ିତ । ସେମିତି ଏକ ପର୍ବ ହେଉଛି ରଜ ପର୍ବ, ଯାହାକୁ କେବେଠାରୁ ଆଉ କିଏ ପାଳନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା ଖୋଜିବା ମୂର୍ଖାମୀ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ପଛରେ ଥିବା କାରଣ (ବୈଜ୍ଞାନିକ ହେଉ ବା ଧାର୍ମିକ ହେଉ) ଏକ ମହତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦନ କରେ ।

ଏହି ତିନିଦିନ ପ୍ରାୟ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ସେଇଥିପାଇଁ ପହିଲି ରଜର ପୂର୍ବଦିନ ଅର୍ଥାତ ପାଣିଅଣା ଦିନ ଆଗାମୀ ତିନିଦିନର ପ୍ରସ୍ତୁତି କରାଯାଇଥାଏ; ଯେମିତିକି ଖାଇବା ପାଇଁ ପୋଡ଼ପିଠା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । କାରଣ ବିନା ଫ୍ରିଜ୍‌ରେ ପୋଡ଼ପିଠା ୨ରୁ ୩ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିପାରିବ । ଝିଅବୋହୁମାନେ ରୋଷେଇ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତେଣୁ ପୋଡ଼ପିଠା ସହିତ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ମିଠା ଆଉ ରଜର ମୁଖ୍ୟ ଆକର୍ଷଣ ଆମ୍ଭ ପଣସ ଖାଇଥାନ୍ତି ।

ଯଦିଓ ସମୟ ସହିତ ତାଳ ମିଳାଇ ରଜର ପାଳନ ବିଧି ବଦଳିଯାଇଛି, ହେଲେ ପରମ୍ପରା ସେମିତି ଚାଲିଛି । ଏହା ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ଚାଲୁଥିବ, ହୁଏତ ସେ ସମୟ ଅନୁସାରେ କିଛିଟା ନୂଆ ପଦ୍ଧତି ଆପଣେଇ ଥିବ ଆଉ କିଛି ପୁରୁଣାକୁ ପଛରେ ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠାରେ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିବ । ପରିବର୍ତ୍ତନ ହିଁ ଧୃବ ସତ୍ୟ ଆଉ ତାହା ହିଁ ଘଟିବ, ଏଥିରେ ଆଜିକା ସମୟ ଆଉ ଲୋକଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଦୋଷ ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପୁରୁଣା ପରମ୍ପରା ଓ ଓଷାବାରକୁ କେମିତି ଆଗକୁ ନେଇହେବ, ସେ ବିଷୟରେ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅନ୍ତୁ ।

ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସ୍ନାନଯାତ୍ରା ଓ ରଜ ସଂକ୍ରାନ୍ତିର ଶୁଭେଚ୍ଛା ସହିତ ଭେଟିଦେଉଛୁ ଶୁଭପଲ୍ଲବର ଏହି ଶୀର୍ଷକ ସଂସ୍କରଣ । ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇବୁ ଓଡ଼ିଆ ଅଭିନେତ୍ରୀ ପୁପୁଲ ଭୂୟାଁଙ୍କୁ ଏହି ସୁନ୍ଦର ମାସ୍‌ପିନ୍ଧା ରଜଦୋଳି ଖେଳର ପ୍ରଚ୍ଛଦ ପାଇଁ । ଆଉ ହିଁ ଆଗାମୀ ସଂସ୍କରଣ ଜୁଲାଇ ୧ ତାରିଖ ରଥଯାତ୍ରା ଅବସରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ, ତାକୁ ପଢ଼ିବାକୁ ଭୁଲିବେନାହିଁ ।

ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ !!!

ସଂପାଦକ

ଅନୁଭୂତିରେ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ

ସଦାନନ୍ଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

Photo: Shree Jagannatha Temple, Puri

ଏହି ଅଳ୍ପଦିନ ତଳେ ମୁଁ ଏବେଂ ମୋର ଜନେ ବନ୍ଧୁ ଏକ ସାହିତ୍ୟ ସଭାରେ ଯୋଗଦାନ ଦେବାକୁ ଯିବାକୁ ଥାଏ । କାହିଁକି କେଜାଣି ଚିନ୍ତାକଳି ଆଗଦିନ ପୁରୀ ଯାଇ ରାତି ରହଣୀରେ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ । ପରଦିନ ସକାଳେ ଆସି କଟକରେ ସାହିତ୍ୟ ସଭାରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ହେବ । ସପ୍ତାହ ଆଗରୁ ଯୋଜନା ମୁତାବକ ଟିକଟ ହେଇଗଲା ରେଳଯୋଗେ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ । ବୋଧହୁଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଆମ ଉପରେ ଅହେତୁକ କୃପା ଥିଲା ତେଣୁ ଟିକଟ ସମ୍ଭବ ହେଲା । ଯିବାଦିନ ସକାଳେ ସୁଲକାମ ସାରି ଆମେ ଦୁହେଁ ଭଦ୍ରକ ରେଳ ଷ୍ଟେସନରେ ବାଇକ୍ ରଖି ଅପେକ୍ଷା କଲୁ ଆମର ଇପସିତ ଗାଡ଼ିକୁ ।

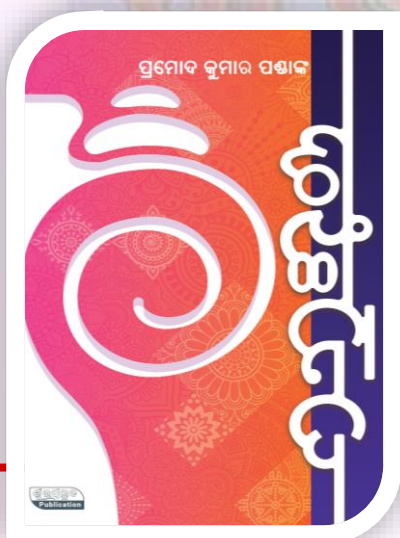
ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟର ୧୦ ମିନିଟ୍ ପୂର୍ବରୁ ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ଏହା ସହିତ ପୁରୀରେ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ପହଞ୍ଚିଗଲା ଆମ ଗାଡ଼ି । ଓହ୍ଲେଇ ପଡ଼ି ସଅଳ ପାଦରେ ବାହାରକୁ ଯାଇ ଟାଉନ୍ ବସ୍ରେ ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚି ଲଜ୍ ଠିକ୍ କରି ଆମର ଜିନିଷପତ୍ର ରଖି ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ମନ୍ଦିରକୁ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବାବେଳେ କାହିଁକି କେଜାଣି ମନକୁ ଆସିଲା, ନା ଆମେ ଆଗ ମନ୍ଦିର ଯାଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବା ପରେ ବରଂ ଫେରିଆସି ବିଶ୍ରାମ ନେବା । ସେହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଆମେ ମନ୍ଦିର ଅଭିମୁଖେ ବାହାରିଲୁ । ଅରୁଣସ୍ତମ୍ଭକୁ ମୁଣ୍ଡିଆମାରି ବାଇଶି ପାହାଚ ଦେଇ କାଶୀ ବିଶ୍ଵନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଏବଂ ସେଇଠି ଦୀପଟିଏ ଜାଳିଦେଇ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଗଲୁ । ପାଟିରୁ ବାହାରି ଆସୁଥାଏ ଯୋଡ଼ିଏ ଶବ୍ଦ, ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।

ବାରିକେଟ ଦେଇ ସାତ ପାହାଚ ଅତିକ୍ରମ କରି ଗରୁଡ଼ ସ୍ତମ୍ଭକୁ କୁଣ୍ଡେଇବା ସମୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବାବେଳେ ଆଖିରୁ ଦୁଇଧାର ଲୁହ ଗଡ଼ିପଡ଼ିଲା । ତା'ପରେ ଆଗକୁ ଯାଇ ବାହାର କାଠ ପାଖରୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଧାମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କଲୁ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭିଡ଼ ତଥାପି ଦର୍ଶନ ସ୍ଥରୁଷ୍ଟରୁରେ ହେଲା ଏବଂ ସେଇଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣିପାତ କରି ବାହାରକୁ ଆସି ମା' ବିମଳା ମନ୍ଦିର, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମନ୍ଦିର, କଳ୍ପବଟ, ମୁକ୍ତିମଣ୍ଡପ, ପତିତପାବନ ଦର୍ଶନ ସାରି ଆନନ୍ଦ ବଜାରରେ ଆନନ୍ଦ ମନରେ ଅବଡ଼ା ସେବନ ପରେ ପୁଣିଥରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଆସିବା ବେଳକୁ ବ୍ୟାରିକେଟରେ ଅନେକ ଲୋକ । ଆମ ପରେ ବୋଧହୁଏ ନୀତିକାନ୍ତି ପାଇଁ ଦର୍ଶନ ବନ୍ଦ ରହିଛି । ତେଣୁ ଅନେକ ସମୟ ଧରି ଦର୍ଶନ ବନ୍ଦ । ପାଖରେ ଥିବା ସେବାୟତଙ୍କୁ ପଚାରି ବୁଝିବାରୁ ସେ କହିଲେ ଆହୁରି ଅନେକ ସମୟ ନୀତିକାନ୍ତି ହେବ । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ପ୍ରାୟ ନଅଟା । ଭାବିଲି ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ଅଧିକ ସମୟ ଲଢ଼ରେ ବିତେଇ ଆସିଥିଲେ ବୋଧହୁଏ ଏତକ ଦର୍ଶନ ସମ୍ଭବ ହୋଇନଥାନ୍ତା । ସବୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର କୃପା । ମନେ ପଡୁଥାଏ ସବୁ ତୁଳସୀଦାସଙ୍କ ଦୋହାରୁ ପଦେ - "ବିନୁ ପଦ ଚଲଇ ସୁନଇ ବିନୁ କାନା ।"

ବାସ୍ତବରେ ଆମକଥାକୁ ଶୁଣିପାରୁଥିବା, ଆମ କଥାକୁ ବୁଝିପାରୁଥିବା ଏବଂ ଆମକୁ ସଥଳ ପହଞ୍ଚେଇ ଦେଇ ଦର୍ଶନ ଦେବା ବାସ୍ତବରେ ମୋ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଠାକୁର କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନାଥ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତଙ୍କ ଛଡ଼ା କିଏ ହୋଇପାରେ ।

ଧନ୍ୟ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ । ଧନ୍ୟ ତୋ'ର ମହିମା ।

- ସଦାନନ୍ଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ପ୍ରମୋଦ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ଶଙ୍ଖନାଦ

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ଷ୍ଟୋରରେ ଉପଲବ୍ଧ

(at ₹199/- only)

Buy Now!

ରଜ ମଉଜ

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ସେଠୀ

Photo: Dr. Abhipsa

ଆସିଲାରେ ରଜ ମଉଜ ନେଇ
କରୋନା ମହାମାରୀକୁ ହରେଇ
ଚାଲରେ ବାଳାଏ ହୋଇବା ସଜ
ଆଜି ପରା ରଜ ସଜବାଜ ।

ପାଦରେ ପାଉଁଜି ଆଉ ଅଳତା
ହାତରେ ମେହେନ୍ଦି ସେ ନାଲି ଛିଟା
ହାତରେ ବାଜୁ ବୁଡ଼ି ରୁଣୁଝୁଣୁ
ରଜ ଦୋଳି ଖାଲି ରାତିଟା ଗଣୁ ।

ରାତି ପାହିଲେ ପରା ପହିଲି ରଜ
କୁମାରୀମାନଙ୍କ ବଡ଼ ମଉଜ,
ସଜବାଜ ହେଇ ଖେଳନ୍ତି ଦୋଳି
ପାନ ସାଥେ ଗୀତ ଗାଇ କରନ୍ତି ମେଳି ।

କୋଳାହଳ ଆଜି ଗାଁ ଦାଣ୍ଡ ଅଗଣା
ଝିଅମାନେ ତ ଘର ଗେହ୍ଲା ଦୁଲ୍ଲଣା,

ତାଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ପରା ଜଗତ ହସେ
ତାଙ୍କ ପାଉଁଜି ଶବଦେ ଘର ଅଗଣା ହସେ ।

ଯେତେ ପରବ ଯେ ତାଙ୍କରି ପାଇଁ
ଯା ଘରେ ନାହିଁ ଝିଅ ସେ ଘରେ ଉତ୍ସବ କାହିଁ,
ପୋଡ଼ ପିଠା ଖାଇ ନୂଆ ଜାମାକୁ ପିନ୍ଧି
କୁଙ୍କୁମ ମଥାରେ ମନୋହର ଅତି ।

ଦିଶେ ସତେ ଅବା ସରଗ ପରୀ
କେହି ନାହିଁ ସତେ ତା'ର ସରି,
ସଖୀ ମେଳେ ବରଗଛ ଓହଲେ
ଦୋଳିରେ ଝୁଲଇ ବୃକ୍ଷର କୋଳେ ।

ରଜ ଝିଅଙ୍କର ଖୁସିର ପର୍ବ
ପାଳିବା ଆସରେ ଓଡ଼ିଆ ପର୍ବ
ଅନନ୍ୟ ଏ ମାଟି ତା'ର ଉତ୍ସବ
ସଭିଙ୍କୁ କୋଳାଏ ରତି ଗୌରବ ।

ବରଷକେ ଥରେ ଆସିଛି ରଜ,
 ଆଣିଛି ତା' ସାଥେ କେତେ ମଉଜ ।
 ନୂଆ ଆଷାଢ଼ ମୌସୁମୀ ଆଜି,
 କହିଦିଏ ରଜ ଆସିଛି ଆଜି ।
 ଗାଆଁରୁ ସହର ସଭିଏଁ ସଜ,
 ପାଲିବେ ବୋଲିକି ପରବ ରଜ ।
 ମହକି ଉଠୁଛି ସହର ପଲ୍ଲୀ,
 କୁଆଁରୀ ମନ ତ ପଡ଼େ ଉଛୁଳି ।
 କୁଞ୍ଜୁମ କଜଳ ଚନ୍ଦନ ଚିତା,
 ପାଦକୁ ସୁନ୍ଦର ସରୁ ଅଳତା ।
 ଗଭାରେ ଝୁଲାଇ ଫୁଲ ଗଜରା,

ଜାଇ ଜୁଇ ମଲ୍ଲୀ ବାସରେ ଭରା ।
 ନୂଆ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି ଯେତେ କୁଆଁରୀ,
 ସଜାଇ ହୁଅନ୍ତି ଆନନ୍ଦ ଭରି ।
 ଗାଆଁ ତୋଟା ମାଳେ ହୋଇଣ ମେଲି,
 ଝିଅ ବୋହୂ ମିଶି ଖେଳନ୍ତି ଦୋଳି ।
 ଘରେ ଘରେ ଭଳି ଭଳିକା ପିଠା,
 ପୋଡ଼ପିଠା ସାଥେ କେତେ ଯେ ମିଠା ।
 ମିଠା ପାନ ଭଙ୍ଗା ଆସର ଘରେ,
 ଖୁଲି ପାନ ଥାଏ ସବୁ ମୁହଁରେ ।
 ରଜ ଆଣିଦିଏ ଖୁସି ପସରା,
 ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି ସେ ପରମ୍ପରା ।

ମଣିମା କରେ ଗୁହାରି

ସଞ୍ଚିତା ପ୍ରଧାନ

ତବ ପାଦ ରେଶୁ
ଝରି ପଡୁ ସଦା
ଅଧମ ଅକ୍ଷମ ଶିରେ
ଆହେ ମହାବାହୁ
କରୁଛି ଦୟିନୀ
ମଣିମା ଶୁଣିବା ବାରେ ॥

ଥକି ପଡ଼ିଲିଣି
ଏ ଭବ ସାଗରେ
ଥଳ କୂଳ ପାରନାହିଁ
ଯେ ତାଳ ଧରୁଛି
ସେ ତାଳ ଭାଙ୍ଗୁଛି
କୃପା କର ବାରେ ସାଇଁ ॥

ଘୋର ଅରଣ୍ୟରେ
ମୃଗୁଣୀ ଡାକିଲା
ଉଦ୍ଧାର କରିଛ ହରି

କୁରୁ ସଭା ତଳେ
ବସୁ ଦାନ କରି
ରଖୁଛ ଦ୍ରୌପଦୀ ଶିରୀ ॥
ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ
ଭାବରେ ଭଜିଲା

ପାଦରେ ଶରଣ ଦେଲ
ଗର୍ବ କରୁଥିଲା
ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ
ନୃସିଂହ ରୂପେ ମାରିଲ ॥

ପାଷାଣୀ ଅହଲ୍ୟା
ତବ ପାଦ ବାଜି
ଶାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଲା
ପାଦ ବାଜି କାଳେ

ନାରୀ ହେବ ନୌକା
କୈବର୍ତ୍ତ ପାଦ ଧୋଇଲା ॥

ଜଗତ କରତା
ବିଶ୍ଵ ପ୍ରାଣଦାତା
ଚାହିଁ ବାରେ କୃପା ନେତ୍ରେ
ତୁଣ୍ଡେ ଗାଉଥିବି
ତୁମରି ନାମକୁ
ମରଣ ହୋଇବ ମୋତେ ॥

ତୁଣ୍ଡେ ଦେବେ ମୋର
ତୁମରି ନିର୍ମାଲ୍ୟ
ଶୁଭୁଥିବ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ
କୋକେଇ ସଜାଡ଼ି
ନେବେ ମୋତେ ବୋହି
ମଣାଣିରେ ହେବି ଲୀନ ॥

କଇଁ ପୋଖରୀର ରହସ୍ୟ

ସୌମ୍ୟା ରଥ

ସହରର ଆଧୁନିକତାରୁ ଖୁବ ଦୂରରେ ବିଚିତ୍ରପୁର ଗାଁ । ପାଠପଢୁଆ ଯେ କିଛି କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଗାଁରେ ସେମିତି ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପାଠର ଆଧୁନିକତା ଏ ଯାଏ ତାଙ୍କ ଗାଁକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରିନି । ଏ ଟ୍ୟାକ୍ସି, ବିଜୁଳି ଆଲୁଅର ଯୁଗରେ ବି ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲେ ଗାଁରୁ ଭାସି ଆସେ ଘଷି ଧୁଆଁ ଆଉ ବାଦାମ ତେଲର ମିଶମିଶି ବାସ୍ନା । ବିଜୁଳି ଆଲୁଅର ଏଇ ଅଛି ଏଇ ନାହିଁର ଲୁଚକାଳି ଭିତରେ ଲଣ୍ଡନ ନିଜ ଅସ୍ତିତ୍ବ ହରେଇବ କ'ଣ ଆହୁରି ଦୃଢ଼ ହେଇଚି ।

ସେଇ ଗାଁର ପିଲା କୁମୁଦ ଆଉ ବିରେନ । ବାପାମାଆଙ୍କର ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥା ସେତେ ସ୍ୱଚ୍ଛଳ ନୁହେଁ । ଛାତ୍ରବୃତ୍ତି ପାଇ ସୁଦୂର ସହରରେ ପ୍ରଯୁକ୍ତିବିଜ୍ଞାନରେ ଅଧ୍ୟୟନରତ । ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଏଇ ଗାଁରେ ବଡ଼ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ । ବହୁତ ଆଶା ତାଙ୍କର ଗାଁକୁ ସୁଧାରିବା ନେଇ । ପ୍ରଥମ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ କାମ ହେଲା ଗାଁ ପୋଖରୀ, ମାନେ "କଇଁ ପୋଖରୀ" ବିଷୟରେ ଥିବା ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସକୁ କେମିତି ଲୋକଙ୍କ ମନରୁ କାଢ଼ି ଫିଙ୍ଗିବେ ।

ଆଗରୁ ଗାଁରେ ପ୍ରଧାନ ପାଣିର ଉତ୍ସ ଥିଲା ଏଇ କଇଁ ପୋଖରୀ । ସରକାରଙ୍କ ବିଭିନ୍ନ ଯୋଜନା ପାଇ ଗାଁରେ ଚାରି ପାଞ୍ଚଟି ନଳକୂପ ହେଲା ପରେ କଇଁ ପୋଖରୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରାୟ ଉପେକ୍ଷିତ । କହିବାକୁ ଗଲେ ପୋଖରୀ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହେବାରୁ ଲୋକ ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲେ ।

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି???

କାରଣ ହେଲା ତା' ପଛରେ ଥିବା ଭୟଙ୍କର କିମ୍ବଦନ୍ତୀ, ଜଳଯନ୍ତ୍ରର କାହାଣୀ । କୁଆଡ଼େ ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁଲେ କଇଁ ପୋଖରୀ ଅଶରୀରିଙ୍କ କ୍ରୀଡ଼ାଭୂମି ହେଇଯାଏ । ଅନେକ ଜଳ ଜନ୍ମାନି ସେଠୁ ବାହାରି ଆସି କୂଳରେ ବସନ୍ତି । ପୋଖରୀର ପାଣି ସୁନା ପରି ଚମକିବାକୁ ଲାଗେ । କୂଳରେ ଗଦା ହେଇଯାଏ ବିଭିନ୍ନ ଧନ ରତ୍ନ, ହୀରା ନିଳା, ମୋତି ମାଣିକ୍ୟ । ଆଉ ଯିଏ ତା' ଲୋଭରେ ପଡ଼ିଲା ସେ ଗଲା । ଗାଁର ନିରୀହ ଲୋକ ଯାକୁ ଖୁବ ମାନନ୍ତି ତେଣୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲେ ସେପଟେ କାଉ କୋଇଲି ବି ବୋବାଏନି ।

କୁମୁଦ ଓ ବିରେନ କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁନି, ସେ ଜାଣନ୍ତି ସେ ପାଣିକୁ ଯଦି ଜମିରେ ମଡ଼ା ଯିବ ଏ ଅଦିନିଆ ମରୁଡ଼ିକୁ ଗାଁ ଲୋକେ ଆରାମରେ ପାର୍ କରାପାରିବେ । କାରଣ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷତ୍ୱ କଇଁ ପୋଖରୀ କେବେ ଖାଲି ହୁଏନି । ଅକାତକାତ ପାଣି ସେଥିରେ । କିନ୍ତୁ ଏ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗୁଁ ନା ସେ ପାଣିର ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି ଲୋକ, ନା କାହାକୁ କରିବାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଅତୀତରେ କୋଉ ଦୁଇ ଚାରିଜଣ ବୁଢ଼ି ମରିଯାଇଥିବା ଦୁଃଖକୁ କାହାଣୀ ରୂପେ ସଜେଇ ଏବେ ବି ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସର ଘେରରେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଚିନ୍ତା ଧାରା ବଦଳେଇବାକୁ ଦୁଇ ସାଙ୍ଗ ପୋଖରୀ ପୁନରୁଦ୍ଧାରରେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ । ଘରେ ଆଉ ଗାଁର ସମସ୍ତେ ମନା କରୁଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଜିଦ୍ରେ ଅଟଳ ।

ପଡ଼ିଥିବା ପାଠ ଯଦି କାମରେ ନ ଲାଗିଲା ପୁଣି ନିଜ ଗାଁର ଉନ୍ନତିରେ ତେବେ ପାଠର କ'ଣ ଲାଭ । ଏପଟେ ରହି ରହି ମନରେ ଲୋଭ ବି ଟିକେ ଟିକେ ଆସୁଥାଏ ଧନ ରତ୍ନର ଗୁଜବ ଶୁଣି ଶୁଣି । କାଳେ କିଛି ପୋତା ଧନ ମିଳିଯିବ । ତା' ଉପରେ ନିଜର ଯୁବାରକୁ ବି ଧାରାରୁ ଅଲଗା ଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ନୁଆ କରିବାକୁ ଉଦ୍ବୁଦ୍ଧ କରାଉଥାଏ ।

ଗାଁ ଲୋକ କେହି ସହଯୋଗ ନକରିବାରୁ, ଶେଷରେ ଦୁଇ ସାଙ୍ଗ ସହରରୁ ଲୋକ ଡକେଇ ପୋଖରୀ ସଫା କରେଇବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଲେ । ସବୁ ଦଳ ସଫା ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୋଖରୀରୁ ବହୁତ ମାଛ ଧରା ପଡ଼ିଲେ । ଗାଁ ଲୋକ ଯକ୍ଷ ସମ୍ପତ୍ତି କହି ମାଛକୁ ହାତ ବି ଲଗେଇଲେନି । ବାଧ୍ୟ ହେଇ ସଫେଇ କର୍ମଚାରୀମାନେ ଅତି ଖୁସିରେ ସବୁତଳ ମାଛ ନେଇ ଗାଁରୁ ଫେରିଗଲେ ।

କୁମୁଦ ଆଉ ବିରେନ ଖୁସିରେ ଆମ୍ଭରା ହେଲ ପଡୁଥାନ୍ତି । ଏତେ ସୁନ୍ଦର ପୋଖରୀଟିକୁ ପୁନରୁଦ୍ଧାରକରି ପାରିଥିବାରୁ । କଇଁ ପୋଖରୀରେ କାଚକେନ୍ଦୁ ପରି ପାଣି ଝଲସୁଥାଏ । ଦୁହେଁ ସେଇଠି ବସି ଗପୁ ଗପୁ ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଆସିଲା । କୁମୁଦ ରହି ରହି ଘରକୁ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ ବିରେନକୁ ବାଧ୍ୟ କରୁଥାଏ । ସକାଳୁ ଏଠି ଜଗି ଜଗି ତାକୁ ଥକା ବି ଲାଗୁଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବିରେନ ଆଉ ଟିକେ ସମୟ ବସିବାକୁ ଜିଦ୍ କଲା, ସେମାନେ ସେଇଠି ପାଣିରେ ଗୋଡ଼ ବୁଡ଼େଇ ବସିଥାନ୍ତି । ଆରାମ ଲାଗୁଥାଏ ।

ଅଚାନକ ବିରେନକୁ ତା' ପାଦ କିଏ ସୁଲସୁଲ କରିବା ପରି ଲାଗିଲା, କ'ଣ ଭାବି ତଳକୁ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ କିଛି ଗୋଟେ ତାକୁ ଟାଣିନେଇ ଭୁସ୍ କରି ପାଣି ଭିତରେ ପକେଇଦେଲା । କୁମୁଦ ବିରେନକୁ ପାଣିରୁ ଟାଣିବା ବେଳେ ହାଲୁକା ଅନ୍ଧାରରେ ଏକ ଝିନ ବସ୍ତ୍ର ପାଣି ଭିତରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଇଯିବାର ଦେଖିଲା । ତାକୁ ଟିକେ ଛାନିଆ ଲାଗିଲା । ବିରେନ ପାଣିରୁ ବାହାରିବା ପରେ ସେମାନେ ତରତର ହେଇ ଘରକୁ ଫେରିଲେ । ଗାଁ ପାଖ ହେଇ ପଛକୁ ବୁଲି ପୋଖରୀ ଆଡ଼େ ଦେଖିବା ବେଳକୁ ସେ ସ୍ଥାନଟି ଯେମିତି ନିଆଁ ଜଳିବା ପରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁଥାଏ । କୁମୁଦ ଟିକେ ଶଙ୍କିତ ହେଇ ଯାଇଥାଏ । ତାକୁ ଲାଗୁଥାଏ ସେମାନେ କିଛି ଭୁଲ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ହୁଏତ ଗାଁରେ ଚାଲୁଥିବା ସବୁ ଲୋକକଥା କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ସତ ବି ହେଇଥାଇପାରେ । ହୁଏତ କଇଁ ପୋଖରୀରେ ସତରେ ଯକ୍ଷ ରହୁଥିବେ ।

ବିରେନ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଖୁସି ଥାଏ ଆଉ ଆଗାମୀ କାଲି ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚଳେଇଥାଏ । କେମିତି ସନ୍ତୁରଣ କରିବ ସେଇଠି, ମାଛ ଧରିବ ଏମତି ଯୋଜନା ସବୁ ଗଢୁଥାଏ । ଘରକୁ ଫେରି କ୍ଳାନ୍ତ ଦୁଇସାଙ୍ଗ ଖାଇ ପିଇ ଶୋଇପଡ଼ିଲେ । ରାତିସାରା ବିରେନ ଖାଲି ପାଣି ପାଣି ବାଉଲେଇ ହେଉଥାଏ । କୁମୁଦ ଭୟାର୍ତ୍ତ ହୋଇ ତା' ଆଡ଼େ ଦେଖୁଥାଏ । ନିଦ ଆଖିରୁ ହଜାର କୋଶ ଦୂରରେ ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପୁଣି ସେମାନେ ପୋଖରୀକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ । ଅଧାବାଟ ଯାଇଛନ୍ତି କୁମୁଦର ଫୋନ୍ ବାଜିଲା, ଆଉ ପାଖରୁ କିଛି ଶୁଣି କୁମୁଦ ହାତରୁ ମୋବାଇଲଟି ତଳେ ଖସି ପଡ଼ିଲା । ବିରେନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇ ଫୋନ୍ ଉଠେଇ ଶୁଣିଲା ବେଳକୁ ସେପଟୁ ତାଙ୍କୁ ପୋଖରୀ ସଫା କରିବାକୁ ଲୋକ ଭୁଟେଇଥିବା ମ୍ୟାନେଜର କହୁଥାଏ, କାଲି ସେମାନେ ଫେରୁଥିବା ଓ ମାଛ ବୋଝେଇ ହେଇଥିବା ଗାଡ଼ିଟି ଏକ ଟ୍ରକ ସହ ଧକ୍କା ହେଇ ସବୁ ମୂଲିଆ ଆଉ କର୍ମଚାରୀ ଘଟଣା ସ୍ଥଳରେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ

କଥା ସେଠି କେବଳ ମୃତ ଶରୀରଗୁଡ଼ିକ ମିଳିଲା ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ ମାଛ ସେଠି ପଡ଼ି ନଥିଲା ।

ପୋଖରୀଟି ସତରେ ଯକ୍ଷ ଅଧୀନରେ ଅଛି ସାର୍ । ସେଠି ତୁରନ୍ତ କାମ ବନ୍ଦ କରିଦିଅନ୍ତୁ, ଅଭିଶପ୍ତ ସେ ଜାଗା ।

କୁମୁଦ ଭୀଷଣ ଡରି ଯାଇଥାଏ, ବିରେନକୁ କହୁଥାଏ ଆମେ ଭୁଲ କରିଦେଲେ, ଚାଲ ଏବେ ଏଇଠି କାମ ବନ୍ଦ କରିଦେବା । ଆମ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ବହୁତ ଜ୍ଞାନୀ ସେମାନେ ବୃଥାରେ ଏମତି ହିଁ ଏ ପୋଖରୀକି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଛାଡ଼ି ନଥିବେ । ବିରେନ କିନ୍ତୁ ଚିଡ଼ି ଉଠିଲା ଏ କଥା ଶୁଣି କହିଲା, "ତୋର ଇଚ୍ଛା ଅଛି ଯଦି ଆସ ନହେଲେ ମୁଁ ଏକା କରିବି । ମାଛ ଏତେ ସମୟ ରାସ୍ତାରେ ପଡ଼ିଲେ ତୋରି ହେଇଯିବନି, ଯେତେ ସବୁ ବାଜେ କଥା ।" କୁମୁଦ ହତାଶ ହେଇଗଲା ସେ ନିଜ ପ୍ରିୟବନ୍ଧୁକୁ କୌଣସି ମତେ ହରେଇବାକୁ ଚାହୁଁ ନଥିଲା । ତେଣୁ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ପାଦ ଘୋଷାରି ପୋଖରୀ ଆଡ଼େ ଆଗେଇଲା ।

ଦିନ ସାରା ବିରେନ ପୋଖରୀ ପାଖ ପ୍ରକଳ୍ପ ନକ୍ସା ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ କାଟିଦେଲା କୋଉଠି ପକ୍ଷ ଆଉ ପାଇପ ସବୁ ଲାଗିବ ସେ ଏକା ଏକା ବୁଲି ବୁଲି ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥାଏ । କୁମୁଦ କିନ୍ତୁ ସେଇଠି ହୁଡ଼ାରେ ରୁପ ହେଇ ବସି ରହିଲା, ତା'ର ଉତ୍ସାହ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ମରି ସାରିଥାଏ ।

ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଆସିଲା ତ କୁମୁଦ ବିକଳ ହେଇ ବିରେନକୁ ଘୋଷାଡ଼ୁଥାଏ ଘରକୁ । ବାଧ୍ୟ ହେଇ ସେ ସବୁ ବନ୍ଦ କରି ଘରକୁ ବାହାରିଲା । ଦଶ ପାହୁଣ୍ଡ ଯାଇଛନ୍ତି ଏକ ବିକଳ ଚିତ୍କାର ଶୁଣି ଦୁଇ ବନ୍ଧୁ ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ । କେହି ଜଣେ ପାଣି ଭିତରେ ଛଟପଟ ହେଉଥାଏ ଆଉ କିଏ ଜଣେ ଯେମିତି ତାକୁ ପାଣି ଭିତରକୁ ଟାଣୁଥାଏ । କୁମୁଦ ବିରେନ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ଦୌଡ଼ିଲେ, ପାଣି ଭିତରୁ ଉଦ୍ଧାର ହେଲା ପନ୍ଦର ଷୋହଳ ବର୍ଷର ଝିଅଟିଏ । ପେଟରେ

ପାଣି ପାଣି ଅଚେତ ହେଇଯାଇଥାଏ । ସେମାନେ ଚାରିଆଡ଼େ ଦେଖିଲେ ଆଉ କେହି ସାଙ୍ଗରେ ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ଅତର୍କ୍ୟା ତାକୁ ଗାଁକୁ ବୋହି ଆଣିଲେ ।

ଗାଁକୁ ପଶୁ ପଶୁ ଦେହୁରୀ ଅଜା ମୁହାଁମୁହଁ ହେଇଗଲେ । ସେ ଝିଅ କିଏ ବୋଲି ପଚାରିଲେ । ଏମାନେ ସବୁ କହିବାରୁ କହିଲେ ତାକୁ ତୁରନ୍ତ ସେଇଠି ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାଏ । ସେ ସେଇଆ ନୁହେଁ ଯାହା ତମେ ଭାବୁଛ । କୁମୁଦ ରୂପ ରହିଲା କିନ୍ତୁ ବିରେନ ଚିହ୍ନି ଉଠିଲା, ଅଜା ତମ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଏବେ ଆଉ ଜଣଙ୍କ ପ୍ରାଣ ନେବ । ଛାଡ଼ ମୋତେ । ଏତିକି କହି ସେ ଝିଅକୁ ଧରି ନିଜ ଘରକୁ ଦୌଡ଼ିଲା । ମା' ସବୁ ଶୁଣିଲେ, ବିରେନ ଡରରେ ଝିଅଟିର ସେବାରେ ଲାଗିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଆଖିରୁ ଡର ସ୍ୱଷ୍ଟ ଦିଶୁଥାଏ ।

ଝିଅଟି ସେମିତି ଅଚେତ ଥାଏ । ବିରେନ ରାତିରେ ଉଠି ଥରକୁ ଥର ତାକୁ ଦେଖୁଥାଏ । ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଭରପୁର ପରୀ ପରି ଝିଅଟିଏ ତାଙ୍କ ଗାଁର ତ ନୁହେଁ ବୋଲି ସେ ଜାଣିଥିଲା । ତେବେ କିଏ ସେ? ତେତା ଆସିଲେ ଜାଣିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ । ପରଦିନ ସକାଳୁ ଝିଅଟି ବିଛଣାରେ ଉଠି ବସିଥାଏ ମାଆ ସହ । ମା' ତାକୁ କ'ଣ ସବୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥାଏ ସେ ଖାଉନଥାଏ ।

ବିରେନ ତାକୁ ତା' ଘର କୋଉଠି ଆଉ ଛାଡ଼ିଆସିବାକୁ ଜିଜ୍ଞାସା କଲା । ସେ କହିଲା ସେ ସାବତ ମା' ଅତ୍ୟାଚାରରେ ଅତିଷ୍ଠ ହେଇ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲା ଆଉ ସେ ସେଇଠିକୁ ଫେରିବନି । ଏବେ ସେ ଅଲଗା ଜାଗାକୁ ଚାଲିଯିବ । କିନ୍ତୁ ବିରେନ ମନରେ ତା' ପାଇଁ ଏକ ଆକର୍ଷଣ ଆସି ସାରିଥାଏ । ତେଣୁ ସେ ତା' ମାଆକୁ ଅନୁରୋଧ କଲା ତାଙ୍କ ଘରେ ତାକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେବାକୁ । ମା' ଟିକେ ସଙ୍କୁଚିତ ହେଇ ଅଳ୍ପ ଦିନ ପାଇଁ ହଁ କରିଲେ ।

ବିରେନ ଆଉ କୁମୁଦ ଏବେ ପୋଖରୀ କାମ ପାଇଁ ଘରୁ ବାହାରିଗଲେ । ଦିନ ସାରା ତାଙ୍କର ସେଇ କାମରେ ବିତୁଥାଏ । ଏପଟେ ଗାଁରେ ହଠାତ ଏକ ଭୟଙ୍କର ବିଭୀଷିକା ଆରମ୍ଭ ହେଇ । ସାରିଥାଏ ।

ପ୍ରତିଦିନ କାହାର ନା କାହାର ଗୃହାଳରେ ଗୃହପାଳିତ ପଶୁ ଆଉ କୁକୁଡ଼ାମାନେ ଅତି ବିଭୟ ଭାବରେ ରକ୍ତାକ୍ତ ଓ ମୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ମିଳୁଥିଲେ ।

କଇଁ ପୋଖରୀ ଯୋଗୁଁ ସବୁ ହେଉଛି ବୋଲି ଗ୍ରାମବାସୀ ବିରେନଙ୍କୁ ତା' କାମରେ ବିରୋଧ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଥିଲେ । ପୋଖରୀ ସହ ଲାଗିବାରୁ ଏ ଅବସ୍ଥା ବୋଲି

ତାକୁ ଦାୟୀ କରି ପୋଖରୀ କାମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଦ କରେଇଦେଲେ । ହେଲେବି ଏ ବିଭୀଷିକା ଅମ୍ଭ ନଥାଏ । ସବୁଦିନ ମୃତ୍ୟୁ ତା' ବିଭୀଷିକା ରହୁଥାଏ ଗାଁ ଭିତରେ ।

ଏ ହତାଶା ଭିତରେ କିନ୍ତୁ ଆଶା କିରଣ ଥିଲା ପୋଖରୀରୁ ମିଳିଥିବା ଝିଅଟି ଯିଏକି ପୂରା ଗାଁର ପ୍ରିୟ ହେଇ ଯାଇଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଝିଅ ହେଇ ସାରିଥାଏ ସେ । ଭଲମନ୍ଦ ସବୁଥିରେ ତାକୁ ଡାକ । ଗାଁ ସାରା ଯୁବକ ତା' ଆକର୍ଷଣରେ ବନ୍ଧା ପଡ଼ି ସାରିଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାରେ, ଭଲ ପାଇବାର ଝିଅଟି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଥିଲା । ବିରେନ ନିଜ କାମ ବନ୍ଦ ହେଇଯିବା ପୁଣି ତା' ଉପରେ ସେ ଝିଅ ବି ହାତରୁ ଖସିବା ରାଗରେ ଖାଲି ରକ୍ତ ଚାଉଳ ଚୋବାଉଥାଏ ।

ଦିନେ ରାତିରେ ସେ ଏମତି ବିଛଣାରେ ନିଦ ନହେବାରୁ ଛଟପଟ ହେଉଥାଏ, ତାକୁ ଅଗଣା କବାଟ ଖୋଲିବା ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଲା । ଲୁଚି ଝରକା ଫାଙ୍କରେ ଦେଖିବା ବେଳକୁ ଉକ୍ତ ଝିଅଟି ଆସ୍ତେ କବାଟ ଆଉଜାଇ ବାହାର ବାଡ଼ି ଆଡ଼େ ଯାଉଥାଏ ।

ବିରେନ କୌତୁହଳରେ ତା' ପିଛା କଲା, ଦେଖିବା ବେଳକୁ ଝିଅଟି ପାଖ ନୀତି ମାଉସୀଙ୍କ କୁକୁଡ଼ା ଭାଡ଼ି ଯାହାକୁ ସେ ସକାଳେ ମାଉସୀଙ୍କ ସହ ମିଶି ତିଆରି କରିଥିଲା ତା'ରି ଉପରେ ଠୁଙ୍କା ମାରି ବସିଛି । ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କୁକୁଡ଼ା ସେଥିରୁ କାଢ଼ି କଞ୍ଚା ରଡ଼ ରାଡ଼ ଚୋବେଇ ଚାଲିଛି । ବିରେନ ଭୟରେ ସ୍ତବ୍ଧ ହେଇଗଲା ।

ଦୁଇ ମିନିଟ ବି ସେଇଠି ରହି ପାରିଲାନି, ସିଧା ଘର ଭିତରକୁ ଦୌଡ଼ିଲା । କିଛି ସମୟ ଉତ୍ତାରୁ ଝିଅଟି ରକ୍ତମୁଖା ହେଇ କବାଟ ଖୋଲି ଅଗଣାକୁ ଫେରିଲା । ତା' ଦେହ ସାରା ରୁପା କାତି ପରି ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ଝଟକୁ ଥାଏ । ଆଉ ବେକରେ ଏକ ବିରାଟ ମାଣିକ୍ୟ ହାର ଝୁଲୁଥାଏ । ଦେହରେ କିଛି ବସ୍ତ୍ର ବିନ୍ୟାସ ବି ନଥାଏ । ଅସମ୍ଭବ ଭୟାନକ ସେ ରୂପ । ବିରେନ ଡରି ରୁପଚାପ ଘୋଡ଼େଇ ହେଇ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

ପରଦିନ ସକାଳୁ ସେ ଝିଅ ତାକୁ ଦେଖି କେମିତି ଏକ ରହସ୍ୟମୟ ହସ ଫିଙ୍ଗୁଥାଏ, ଯେପରି ସେ ଜାଣି ସାରିଥାଏ ଯେ ବିରେନ କ'ଣ ଦେଖୁଛି । ବିରେନ ଯାହାକୁ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ କହୁଥିଲା ତା'ର ଚାନ୍ଦୁସ ପ୍ରମାଣ ପାଇ ସାରିଥାଏ । ବାହାରକୁ ସାମାନ୍ୟ ଦେଖେଇ ହେଇ, ଖାଇ ସାରି ଦେହୁରୀ ଅଜାଙ୍କ ଘରକୁ ରୁପଚାପ ବାହାରିଗଲା ଆଉ ତାଙ୍କୁ ସବିଶେଷ ବିସ୍ତାରରେ ଜଣେଇଲା ।

ସେ କହିଲେ, "ଯାହାକୁ ଡରି ଏତେ ଦିନ ପୋଖରୀ ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହେଇ ପଡ଼ିଥିଲା ତାକୁ ତୁ ନିଜେ ଗାଁ ଭିତରକୁ ଡାକି ଆଣିଛୁ । ଏବେ ମୋତେ କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ

କିନ୍ତୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସତର୍କତାର ସହିତ । ଯେମିତି ସେ ଯକ୍ଷିନୀକୁ କିଛି ଜଣା ନ ପଡ଼ିବ । ତାର କିଛି ପ୍ରିୟ ଜିନିଷ ତମକୁ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯାହାକୁ ଆମେ ପୋଖରୀରେ ପକେଇ ଦେବା ଆଉ ସେ ତାକୁ ଆଣିବାକୁ ଗଲେ ପୁନଃ ତାକୁ ସେଇଠି ବନ୍ଦୀ କରିଦେବା । ଆଜି ଅମାବାସ୍ୟା । ଆଜି ହିଁ ସେ କାମ ସମ୍ପନ୍ନ କରବାକୁ ପଡ଼ିବ ।" ଏତିକି ବେଳେ ବିରେନ ସେ ବିରାଟ ମାଣିକ୍ୟ ହାର କଥା ଦେହୁରୀ ଅଜାଙ୍କୁ ଜଣେଇଲା । ଅଜା ସେଇ ମାଣିକ୍ୟ କୌଶଳରେ ଆଣି ପୁଷ୍କରିଣୀରେ ପକେଇ ଦେବାକୁ କହିଲେ ।

ବିରେନ ରାତିରେ ସେ ଝିଅ ଅଗୋଚରରେ ହାର ନେଇ ଅଜାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ବାହାରିଲା । କିଛି ରାସ୍ତା ଯାଇଛି ତା ପଛରେ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ କେହି ଜଣେ ଦୌଡୁଥିବାର, ସରସର ଶବ୍ଦ ଆସୁଥିବାର ଅନୁଭବ କରିଲା ।

ପଛକୁ ଚାହିଁବାକୁ ଯାଉଛି ଅଜା ପାଖ ଗଛ ପଛରୁ ତା' ହାତ ଧରିନେଇ ଏକ ବଳୟ ମଧ୍ୟକୁ ଟାଣିନେଲେ । ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ ବଞ୍ଚିବା ଅସମ୍ଭବ କହି ତା' ଦେହରେ ଏକ ମନ୍ତ୍ରିତ ଓଁ ତାବିଜ ଗଲେଇ ଦେଲେ ।

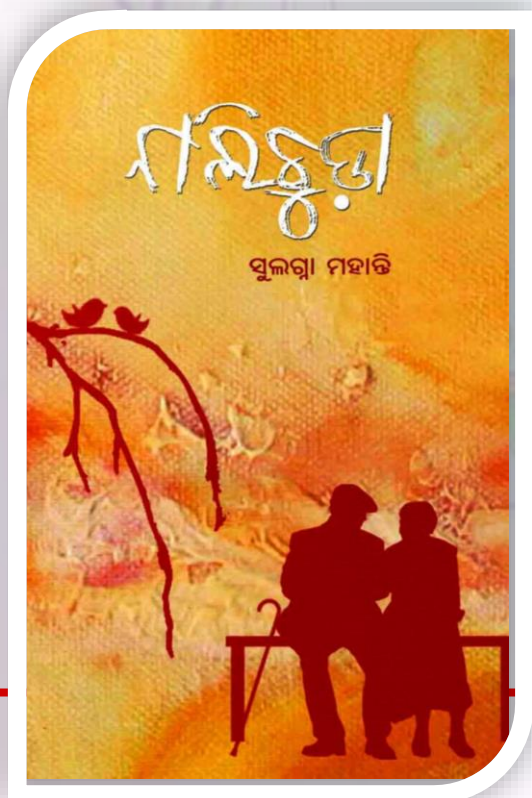
ବିରେନ ଅଜାଙ୍କ ଛାତିରେ ଆଉଜେଇ ହେଇ ମନ୍ତ୍ରିତ ବଳୟ ବାହାରକୁ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ରଡ଼ ନିଆଁ ପରି ଧପ ଧପ ଜଳୁଥିବା ଆଖି, ଓ ଅତି ବିଭୟ ରୂପ ନେଇ ସେଇ ଝିଅରୂପୀ ଯକ୍ଷି ଚିତ୍କାର କରୁଛି । ଅଣ୍ଟା ତଳକୁ ଦେହ ନା ସର୍ପ ନା ମୀନ, କିନ୍ତୁ ମିଶା ମିଶି ଏକ ଅଭୂତ ରୂପ । ବିରେନ ଭୟରେ ମୁର୍ଚ୍ଛା ଯିବା ଉପରେ । ଦେହୁରୀ ଅଜା କହିଲେ, "ଇଏ ଜଳ ଯକ୍ଷ ଓ ଯକ୍ଷିନୀ ମଣିଷକୁ ପାଇଲେ ଧନ, ରୂପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଫାଶରେ ପକେଇ ନିଜ ଭୋକ ମେଣ୍ଟାନ୍ତି । ଆମ ପୂର୍ବଜ ଏହି ଭୟାନକ ପିଶାଚମାନଙ୍କ ପାଖେ ଅନେକ ଥର ଫସିବା ପରେ ଏ ଜଳାଶୟକୁ ମନ୍ତ୍ରିତ କରି ପରିତ୍ୟାଗ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏବେ ତୁ ଆସି ସବୁ ଭାଙ୍ଗି ଏମାନଙ୍କୁ ପୁନଃ ଜାଗ୍ରତ କରିଦେଇଛୁ । ଏବେ ସକାଳଯାଏ ଆମେ ଏଇଠି ଅପେକ୍ଷା କରିବା, ସକାଳ ହେଲେ ସେ ଶକ୍ତିହୀନ ହେଇଗଲେ ଏ ମାଣିକ୍ୟ ହାର ସେଇ ପୁଷ୍କରିଣୀରେ ପକେଇ ଦେଲେ ସେ ସେଠାକୁ ଫେରିଯିବ ଓ ମୁଁ ପୁନଶ୍ଚ ସେ ପୁଷ୍କରିଣୀକୁ ମନ୍ତ୍ରିତ କରି ବନ୍ଦୀ କରିଦେବି ।"

ବିରେନ ଅପରାଧ ବୋଧରେ ସବୁ ରୂପଚାପ ଶୁଣୁଥାଏ । ବଳୟ ଚାରି ପାଖରେ ଭୋଜିଲା ବାୟୁଣୀ ପରି ସେ ଯକ୍ଷିନୀ ବୁଲୁଥିବା ଦେଖି ସକାଳଯାଏ ସେ ବଞ୍ଚି ପାରିବ ସେ ଆଶା ତା ମନରୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଅଜା ତାକୁ ସାନ୍ତୁନା ଦେଉଥାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଅଛି

ଡରନା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସିନ୍ଦୁରା ଫାଟି ଆସିଲା ଯାହା ସେ ଯାହାନ୍ତି ସେଠୁ ଅନ୍ତର୍ଧାନ ହେଇଗଲା । ଅଜା କିନ୍ତୁ ବିରେନକୁ ଜାବୁଡି ଧରିଆନ୍ତି କାରଣ ସେ ଜାଣନ୍ତି ସେମାନେ ଖୁବ ମାୟାବା । ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ପରେ ଓ ଜଣେ ଜଣେ ଗ୍ରାମବାସୀ ସେଆଡ଼କୁ ଆସୁଥିବା ଦେଖି ଦୁହେଁ ବଳୟ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ । ଅଜା ତାଙ୍କର ବାକି କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ବନ୍ଦୀକରଣ ସାରିବା ପରେ, ତା' ଗାଆଁ ଯେ ସୁରକ୍ଷିତ ଭାବି ବିରେନ ଟିକେ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲା ।

ପୁଷ୍କରିଣୀ ଆଉ ତା' ଚାରିପାଖରେ ଖେଳେଇ ହେଇଥିବା ତା'ର ଅର୍ଥ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକଳ୍ପକୁ ଲୁହ ଭର୍ତ୍ତି ଆଖିରେ ଶେଷ ବିଦାୟ ଦେଇ ଅଜାଙ୍କ ସହ ଗାଁ ଆଡ଼କୁ ମୁହଁଇଲା । ସେତେବେଳକୁ ଏକ ନୂତନ ସକାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ପଡ଼ି ପୁଷ୍କରିଣୀ ଜଳ ସୁନା ପରି ଝଟୁଥିଲା । ଅତଳ ଗଭୀର ଜଳ ଭିତରେ ଏବେ ବି କେହି ଜଣେ ଝିନ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ସନ୍ତରଣ କରୁଥିବାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଦିଶୁଥିଲା ।

- ସୌମ୍ୟ ରଥ

ସୁଲଗ୍ନା ମହାନ୍ତିଙ୍କ

୧ମ ଗନ୍ଧ ସଂକଳନ

“ନାଲିଦୁଡ଼ା”

ଶୁଭପାଲ୍ଲାବ ଷ୍ଟୋରରେ

ଉପଲବ୍ଧ ଅଛି

Buy Now!

ଶ୍ରମର ଭାର

କଲ୍ୟାଣୀ ନନ୍ଦ

ତା' ସ୍ନେହ ଗ୍ରନ୍ଥରୁ ଝରି ପଡୁଥିବା
 ପ୍ରତିଟି ସ୍ନେହ ବିନ୍ଦୁରେ ଥାଏ ତା' ଶ୍ରମର ମୂଳ ।
 କେବେ ଇଟା ଭାଟିର ଉତ୍ତପ୍ତ ନିଆଁ,
 ବାଷ୍ପିଭୂତ କରୁଥାଏ ତା' ପ୍ରତିଟି ସ୍ନେହ କଣା,
 କେବେ ବାଲି, ସିମେଣ୍ଟର ବୋଝ ନୁଆଇଁ ଦିଏ ତା' କମର,
 ସକାଳୁ ସଞ୍ଜ ଯାଏ ନିଗିଡ଼ି ପଡୁଥିବା ଝାଳ,
 କ୍ଳାନ୍ତ ଗ୍ରାନ୍ତ ଶରୀରକୁ କିଛିଟା ଶାନ୍ତ କରେ ।
 ତୁଳାରେ ଫୁଟୁଥିବା ଭାତକୁ ଅନେଇଥିବା କ୍ଷୁଧିତ ପ୍ରାଣ,
 ଦିନ ତମାମର କ୍ଳାନ୍ତ କିଛି ତ ଶାନ୍ତି ଲଭେ ।
 ପରିବାରର କ୍ଷୁଧାର ଯାତନା ଯେବେ,
 ବଦଳି ଯାଉଥାଏ ମେଞ୍ଚାଏ ହସରେ,
 ଶ୍ରମିକଟି ଭୁଲି ଯାଉଥାଏ ତା' ଶ୍ରମର ଭାରକୁ ।

Shubha Vani

Download Shubha Vani App

[click to download](#)

ଓଡ଼ିଆ କବିତା, କାହାଣୀ, ଧାରାବାହିକ, ଇତ୍ୟାଦି ଶୁଣିପାରିବେ

ସେଇ ଜନ୍ମ ମତେ ଝୁରେ

ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ପୃଷ୍ଠି

ରଙ୍ଗ ପସରାରେ ଫେରିଛି ଫଗୁଣ
ବେରଙ୍ଗେ ମୋ ଦିନ ସରେ
ଯେଉଁ ରଙ୍ଗକୁ ମୁଁ ଝୁରୁଥିଲି ଦିନେ
ସେଇ ରଙ୍ଗ ମତେ ଝୁରେ

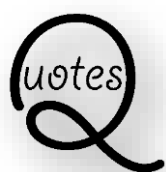
ସାତ ସୁରେ ଆଜି ଗାଉଛି ମଳୟ
ବେସୁରେ ଜୀବନ ହଜେ
ଯେଉଁ ସୁରକୁ ମୁଁ ଖୋଜୁଥିଲି ଦିନେ
ସେଇ ସୁର ମତେ ଝୁରେ

ଅଧୁରା ସପନ ତନ୍ଦ୍ରା ବିନା ମୋର
ବାରବାର ଉଠି ମାରେ

ଯେଉଁ ତନ୍ଦ୍ରାର ଅପେକ୍ଷା ଥିଲା ମୋ
ସେଇ ତନ୍ଦ୍ରା ମତେ ଝୁରେ

ପ୍ରୀତି ଭରା ସଜା ହୃଦୟଟା ମୋର
ବିରହେ ଚିତ୍କାର କରେ
ଯେଉଁ ଜନ୍ମ ପ୍ରୀତି ପିୟାସୀ ଥିଲି ମୁଁ
ସେଇ ଜନ୍ମ ମତେ ଝୁରେ

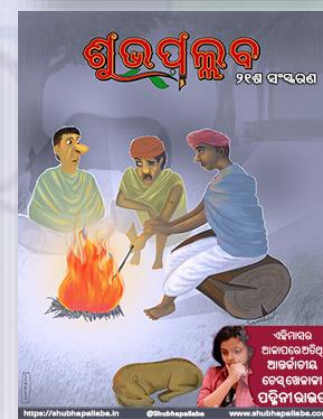
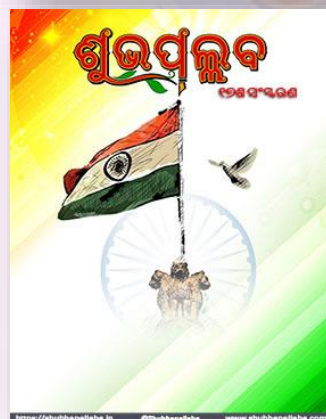
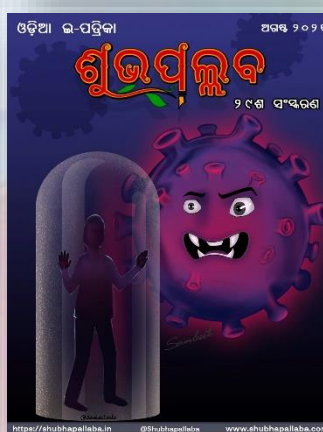
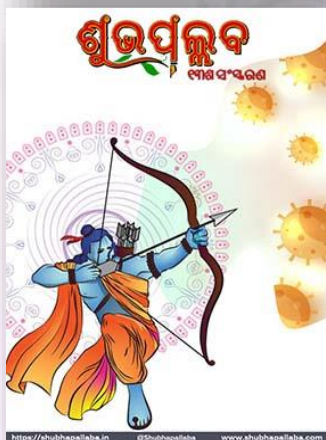
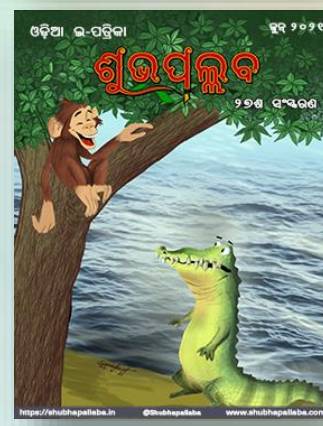
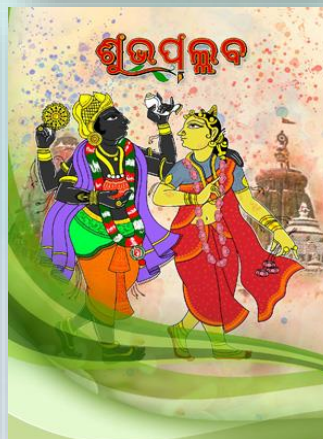
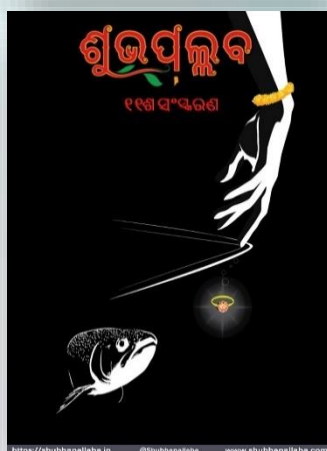
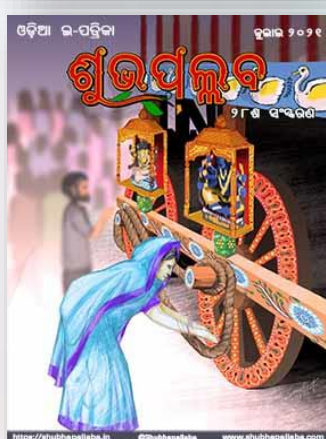
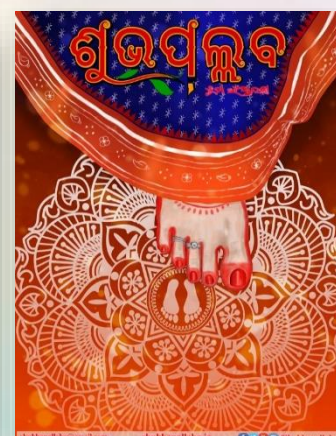
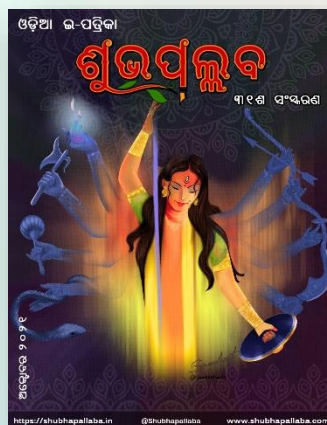
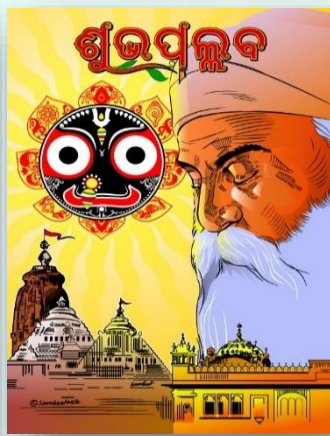
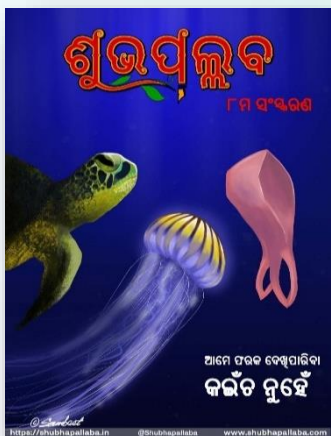
ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦର ଭାବନା ଯେ ମୋର
କାଗଜର ଛାତି ଚିରେ
ଯେଉଁ ଛାନ୍ଦ ସବୁ ଭୁଲି ସାରିଛି ମୁଁ
ସେଇ ଛାନ୍ଦ ମତେ ଝୁରେ...

ଓଡ଼ିଆ, ଇଂରାଜୀ ତଥା ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାରେ ଛୋଟ ଛୋଟ କୋର୍ ଏବେ ଶୁଭପଲ୍ଲବ କୋର୍
ଆପ୍ କିମ୍ବା ୱେବସାଇଟ୍ରେ ପଢ଼ିପାରିବେ ।

quotes.shubhapallaba.in

କିଛି ପ୍ରକାଶିତ ଇ-ପତ୍ରିକା (Click on the Image to Download)

କଲେଜ୍ ଗେଟ୍

କଲ୍ୟାଣ କୌଶିକ ଦାଶ

ସେଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ନିତଦିନ ପରି ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ଦେଖା କରିବାର ଲାଳସାରେ ଶୀଘ୍ର ଗାଧୋଇ ପଡ଼ି ବାହାରିଲି କଲେଜ ଗେଟ୍ ପାଖକୁ, ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ଖଟି ଚାଲୁଥାଏ କିନ୍ତୁ ନଜର ଖୋଜୁ ଥାଏ ତା'ର ପ୍ରଥମ ଝଲକ୍‌ର ଝାପସାରେ ଆଖି ପଖାଳିବା ପାଇଁ...

କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ??? ଗୋଟେ ପରେ ଗୋଟେ କଲେଜ ବସ୍ ଧସେଇ ଆସିଲା, ହେଲେ ସେ କାହିଁ??

ସେଦିନ ତା' ବସ୍ ଟିକେ ଡେରିକରି ଆସିଲା ! ବସ୍‌ର କାଚ ଝରକାରେ ତା' ଅଧା ହସ ମୁହଁ ଦେଖି, ସତେ ହଜି ଯାଇଥିବା ଦଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ମିଳିବା ପରି ମନରେ ଖୁସି ଖେଳିଗଲା । ବସ୍‌ରୁ ତରତର ହୋଇ ସେ ଓହ୍ଲାଇବା ଭିତରେ ଦୃତବେଗରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ତା' ପାଖରେ, ସତେ ଯେମିତି ଆକାଶ ଚିରି ଆଗେଇ ଯାଉଥିବା ଛୋଟ ରକେଟ୍, ମୋତେ ଦେଖି ସେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ହସ ତୀରରେ ଘାଇଲା କରି କହିଲା, "କିଛି ଘଣ୍ଟାର ଅପେକ୍ଷା ବି ତୁମ ଦ୍ଵାରା ହଉନି ନା କ'ଣ???କାଲି ତ କଲେଜ୍ ଛୁଟିବଳେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲେ ।"

ମନ ମୋର ମନେ ମନେ ଗୁଣ୍ଡୁଗୁଣ୍ଡୁ ହୋଇ କହୁଥିଲା, "ତମେ କାହିଁ ବୁଝିବ ଯେ ମୋ ମନର ଅବସ୍ଥା? ତମେ କଲେଜ୍‌ରୁ ଘରକୁ ଯିବା ପରଠାରୁ ତା' ପରଦିନ ଆସିବା ଭିତରର ଏଇ କେଇ ଘଣ୍ଟା ଯେ ମୋ ପାଇଁ କେତେ କଷ୍ଟ ଦାୟକ !" ମନ ସବୁ ବଳେ ଚାହେଁ କି ତମେ ମୋ ନଖଦର୍ପଣରେ ସବୁବଳେ ରୁହନ୍ତୁ କି । କେଡ଼େ ଅବାସ୍ତବ ସ୍ଵପ୍ନଟିଏ ମ !

"ଚାଲି କ୍ଲାସକୁ ଯିବା । ନା ଏଇଠି ଏମିତି ଖରାଟାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା?" ହଠାତ୍ ତା' ଡାକରେ ବାସ୍ତବତାକୁ ଫେରି ଆସି କହିଲି, "ହଁ ଚାଲି ଯିବା ।" ଯିବା ସମୟରେ ମନ ଭିତରେ ସେଇ କିଛିଟା ପ୍ରଶ୍ନ ଗୋଳେଇଘାଣ୍ଟି ହେଉଥାଏ; "ଏଇଟାକୁ କ'ଣ ଭଲ ପାଇବା କହନ୍ତି ନା ଆଉ କିଛି? ଆଉ କାଲି ଯଦି ସେ ମୋ ପାଖେ ନରୁହେ?"

ସମୟ କ୍ରମେ ସେଇ ଡର ଯେ ସତ ହେବ ସେଇଟା ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ବି ଭାବିନଥିଲି, ସମୟର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ସେ ବୁଝିଯାଇଥିଲା ଏ ସମାଜର ରୀତିନୀତି ଆଉ ଜାତିପ୍ରଥା ଆମକୁ ଏକାଠି ହେବାକୁ ଦବନି କାହିଁକିନା ମୁଁ ଭଲ ଜାତିର ପୁଅ ଆଉ ସେ...

ସମୟର ଆବର୍ତ୍ତମାନରେ ପ୍ରେମର ପରିଣତି ଶେଷ ନିଃଶ୍ୱାସ ନେଉଥିବା ବଳେ ଦିନେ ସେ ମୁଁହ ଖୋଲି କହିଦେଲା, "ଦେଖ, ମୁଁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ ଏ ସମାଜ ଆମ ପ୍ରେମ ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇ ଆମକୁ ଅଲଗା କରିଦେଉ, ନେଡ଼ି ଗୁଡ଼ କହୁଣୀକୁ ବୋହି ଯିବାର ବହୁପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ତୁମ ପରିବାର ଏବଂ ମୁଁ ମୋ ସମାଜ ପାଇଁ ଅଲଗା ହୋଇଯିବା ଠିକ୍ ହେବ ।"

ତା'ର ଏହି ଶେଷ କେଇ ପଦ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମୋ ପାଖରେ ଥିବା ବହିରେ ନଥିଲା କି ନା ମୋର କୌଣସି ନୂତନ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାର ସାହସ ଥିଲା... ହାତବାକ୍ ସମ ଆମ ପ୍ରେମର ଚିତାଭସ୍ତ ସାମ୍ନାରେ ମୁଁ ବସିପଡ଼ି ଆଖିର ଲୁହକୁ ଅନବରତ ଝରୁଥିବାର ଦେଖୁଥିଲି... ନା ସେ ଲୁହକୁ ପୋଛି ପାରୁଥିଲି ନା ରୋକିପାରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିଲା ମୋ ପାଖରେ ।

ସବୁଦିନ ପରି ସେଦିନ ବି କଲେଜ୍ ବସ୍ ଆସିଲା, ମୋ ଭଳି କେତେ ପ୍ରେମିକ ବି ତାଙ୍କ ପ୍ରେମିକାର ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲେ... କିନ୍ତୁ ସେଦିନ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେମିକ ତା' ପ୍ରେମିକାର ଆଉ ଗୋଟିଏ ପ୍ରେମିକା ତା' ପ୍ରେମିକର ଅପେକ୍ଷାରେ ନଥିଲେ ଏବଂ ଏ ସବୁର ମୁକ୍ତସାକ୍ଷୀ ଥିଲା ସେ କଲେଜ ଗେଟ୍ ଆଉ କଲେଜ ସାମ୍ନାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଥୁଣ୍ଡା ଓସ୍ତ ଗଛ ।

- କଲ୍ୟାଣ କୌଶିକ ଦାଶ

ଓଡ଼ିଆ, ଇଂରାଜୀ ତଥା ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାରେ ଛୋଟ ଛୋଟ କୋର୍ ଏବେ ଶୁଭପଲ୍ଲବ କୋର୍ ଆପ୍ କିମ୍ବା ୱେବସାଇଟ୍ରେ ପଢ଼ିପାରିବେ ।

quotes.shubhapallaba.in

ଫେରାଇ ଦିଅ ମୋ ଛାୟା

ଅଲେଖ ମେହେର

ସତ୍ୟ କର୍ମ ବୃକ୍ଷ ଶାଖା ପ୍ରଶାଖାରେ
ଦେଖୁ ହୃଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ ଫୁଲ
ବାତ୍ୟା ସାଥେ ଘନ ରୋଷେ ବରଷିଲେ
ଉଜାଡ଼ି ଜୀବନ ମୂଳ ।

ହେଲା ମହୀ ପତିତ,
ସାତ ବାସରରେ ଅକସ୍ମାତ ।
ମହୀରୁହ ହୃଦ କେସନେ କରିବ
ସପନର ସୌଦାଗର,
ଲୋଭ ମାୟା ମୋହ ବରଜି
ନୁହଇ ବୋହି ନର କଳେବର ।
ପ୍ରିତି ଶରୀର ଝର,
ଶରୀରରୁ ବହେ ନିରନ୍ତର ।
ବାସାନ୍ତର କରି ବାସରୁ ଓଟାରି
ବାହାରେ କରିଲ ଠିଆ,
ବୈନତେୟ ପୃଷ୍ଠେ ବସି ବିହରୁଛ

ଭଙ୍ଗା ଗଢ଼ାର ଦୁନିଆ ।

ହରି ମାଗୁଛି ଭିକ,
ଦାନଦେଇ ହର ଆମ୍ଭ ଶୋକ ।
ଅନୁର୍ଗତ ବ୍ୟଥା କହିବି କାହାକୁ
ତୁମ୍ଭ ପରି ଥାଇ ଦାତା,
ପଶୁଛି ଶରଣ କାଳିନ୍ଦୁ ଦଳନ
ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବିଧାତା ।

ପ୍ରେମ କରୁଣା ତୋୟ,
ସିଞ୍ଚନେ କର ଜୀବନମୟ ।
ଅଗଣାରେ ମୋର ଫୁଟିଉଠୁ
ପୁଣି ସେନେହ ଶରଧା ଫୁଲ,
ନିର୍ବାପିତ ହେଉ ଅନ୍ତର
ଗହନ ଶୋକକ୍ଳେଶର ଗରଳ,
ହେଉ କିଞ୍ଚିତେ ଦୟା,
ଫେରାଇ ଦିଅ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ଛାୟା ।

ଅସଜଡ଼ା ଜୀବନ

ଦେବାଶିଷ ମହାନ୍ତି

କ୍ରିଂ କ୍ରିଂ! ହଠାତ୍ ବାଜି ଉଠିଲା ଫୋନ୍, ରାତି ୧.୪୫ମି ହବ । ଉଠି ଦେଖେ ତ ଦେହସାରା ଝାଳ... ଭାବି ପାରିଲିନି ଫୋନ୍‌ଟିକୁ ଉଠେଇବି କି ସେ ହୃଦୟର ସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଶାନ୍ତ କରିବି । ଫୋନ୍‌ଟିକୁ ଉଠେଇଲା ବେଳକୁ, ସିଟ୍ ଯା !!

କେତେ ଚିନ୍ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଗଲା । କାହାର ସେ ଫୋନ୍‌ଟି ହୋଇଥିବ, ଏତେ ରାତିରେ କିଏ ସେ ହେଇପାରେ, କିଛି ଅଘଟଣ ଘଟିନି ତ? ସତେ ଯେପରି କେତେ ଅବାନ୍ତରିଆ ରାସ୍ତାର ବାଟ ନ ପାଇ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହେଇଯାଉଛି ମୋ ମନ ଭିତରେ ।

ଟିଙ୍ଗ ଟିଙ୍ଗ ! ଘଣ୍ଟାରେ ୨ଟା ବାଜିଗଲାଣି । ବେଢ଼ରୁ ଉଠି ଗ୍ଲୁସେ ପାଣି ପିଇ ଟିକିଏ ଶାନ୍ତି ହେଲା ବେଳକୁ ପୁଣି ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ମନ ଭିତରେ ଆଉରୁ ପାଉରୁ ହେଲା । ଏଇ ଅସଜଡ଼ା ଜୀବନର କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ମୁଁ ସାଥୁ କରିବି, କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ସଜାଡ଼ିବି । ହଠାତ୍ ଆଖି ପଡ଼ିଗଲା ସଞ୍ଜନା ଆଉ ମୋର ଫଟୋ ଫ୍ରେମ୍ ଉପରେ ।

ପ୍ରଥମ କରି କଲେଜ ଯିବାର ଯେତେ ଖୁସି ତା' ସାଙ୍ଗକୁ ଯୌବନର କଢ଼ ନପୁଟିଲେ ବି ତା'ର ମହକ କିଏ ବା ନ ଜାଣେ । ନୂଆ ନୂଆ ସାଙ୍ଗ, ଖାତାଟେ ହେଇଗଲେ ପୂରା ବର୍ଷଟେ ପଲେଇବ । କିଛି ହେଉ କି ନହେଉ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା କୁଞ୍ଚୁକୁଞ୍ଚିଆ ବାଳକୁ ସେ ଭେଲ୍ ପ୍ୟାଣ୍ଟର ସ୍କାଫଲ୍ ! ଏତିକିବେଳେ ମୋ ସାଙ୍ଗ ଗୁଲୁ ପଚାରିଲା, "ଆରେ ଅନିଲ (ମୁଁ), ତୁ କ'ଣ ଆଜି ରୋମାଣ୍ଟିକ ଲାଗୁଛୁ, କେଉଁଠି ନମ୍ବର ଲାଗିଯାଇଛି କିରେ?"

ମୁଁ- ନାଲମ ଗୁଲୁ, ଆଜି ମୋର ଜନ୍ମଦିନ; ତା' ସାଙ୍ଗକୁ ବାପା ମୋ ପାଇଁ ସାଇକେଲଟେ କିଣି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଇ ଦେଖୁନୁ ।

ଗୁଲୁ- ତା' ହେଲେ ଜମିଲା ଆଉ । ହଉ ତାଲ କ୍ଲାସ ଆରମ୍ଭ ହେଲାଣି ।

କଲେଜରୁ ଗାଁ ଯାଏଁ ୯ କି.ମି ବାଟ । କଲେଜଠାରୁ ୩ କି.ମି ପରେ ହାଟିଆ ଜଙ୍ଗଲ ପଡ଼େ । ଯେତେ ଖରା ହେଲେ ବି ଗଛ ଛାଇ ସହ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ରାବ ମନ ମୋହିନିଏ । କିନ୍ତୁ ନିଛାଟିଆ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଏକା ଚାଲିବା କଷ୍ଟକର । ୫-୬ଟା ବାତେରା ଗୋଷ୍ଠୀ ସାଙ୍ଗ ହେଇକି ଯାଉ ତ ହସ ମଜାରେ ପଳାଏ ରାସ୍ତା । ଗୁଲୁ, ବବୁଲ, ହରି, ନବୁଆ ଆଉ ମୋର ଭାରି ଜମେ । ଆଜି କ୍ଲାସରେ ବହୁତ ପିଲା ଅନୁପସ୍ଥିତ ! ମନେପଡ଼ିଗଲା କାଲି ହୋଲି ଥିଲା । ହଉ ଏକା ଆସିଛି ଗଲାବେଳେ ସେଇ ଜଙ୍ଗଲ ଦେଇକି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ୩ଟା ହେଲା ମାତ୍ରେ ମୁଁ ସାଇକେଲ ଧରି ବାହାରି ପଡ଼ିଲି ଘରକୁ । ମନେ ମନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକୁଥାଏ, କେମିତି ଜଙ୍ଗଲ ଶେଷ ହେବ ।

ଡରରେ ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ପେଡାଲ୍ ମାରୁଥାଏ ଆଉ ହଠାତ୍ ଆଗରେ ଯାଉଥିବା ଗୋଟେ ଝିଅ ଉପରେ ମୋର ନଜର ପଡ଼ିଲା । ଏଇ ନିଛାଟିଆ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଇଏ କିଏ? "ହେଲୋ, କିଏ ଯାଉଛ?" ମୁଁ ପଛରୁ ଡାକିଲି, "ଆରେ କିଏ ତୁମେ?" ୨-୩ ଥର ଡାକିଲା ପରେ ସେ ବୁଲିକି ଅନେଇଲା, ମୁଁ ସାଇକେଲକୁ ଧୀର କରି ଆଉ ତା' ସହ ସମାନ୍ତରରେ ସାଇକେଲ ଚଳେଇବାକୁ ଲାଗିଲି । "ତୁମେ କିଏ? କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛ ଏଇ ଜଙ୍ଗଲରେ, ଡର ନାହିଁ କୁ ତୁମର?"

ସେ କିଛି ସମୟ ଭାବିବା ପରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "ମୋ ନାଁ ସଞ୍ଜୁ, ମୁଁ ଏଇ କଲେଜର ପଢୁଛି, ୧ମ ବର୍ଷ ମୋର ।" ମନେ ମନେ ଭାବୁଥାଏ, ୧ମ ବର୍ଷର ଇଏ ମୁଁ ତ କେବେ ଦେଖୁନି?

- ଆଛା ତୁମେ ଏକୁଟିଆ ଯାଉଛ ଡର ଲାଗୁନି?

- ହଁ ଡର ! ଏଇ ଜୀବନର ସବୁ ରସ ପାଣି ଫୋଟୋକା ଭଳି କେବେ ଫାଟି ଯିବ ମୁଁ ବି ଜାଣିନି ।

- ମାନେ?? କ'ଣ କହୁଛ ମୁଁ ବୁଝି ପାରିଲିନି?

- କିଛି ନୁହେଁ! ତାଲ ଯିବା ଡେରି ହେଲାଣି ।

ଘର, ପିଲାଦିନର ସ୍ଥଳ, ସାଙ୍ଗ ଏମିତି କେତେ ଅସରନ୍ତି କଥାର ରାସ୍ତା ସରି ସରି ଆସିଲା ବେଳକୁ ସଞ୍ଜୁ କହିଲା, "ଏପଟେ ଟିକେ ଦୂର ଗଲେ ମୋ ଘର । ମୁଁ ଏବେ ଯାଉଛି, ଟା ଟା !" ମୁଁ କିଛି ସମୟ ଅନେଇକି ରହିଲି, ନା ଆଖି ପଲକ ପଡୁଥିଲା, ନା ସେ ମନ ଭିତରର ଅନୁରଙ୍ଗ ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ଗାଈ ହସ୍ତା ରଡ଼ିରେ ଚମକି ପଡ଼ି ଏକଛତ୍ର ସାଇକେଲ ମାରି ପଳେଇଲି ।

ହୋଲି ପରଦିନ ସକାଳୁ ମୁଁ କଲେଜ ଯିବା ପାଇଁ ଚରତର ହେଉଥାଏ । ଏତିକିବେଳେ ମୋ ଖାତାଟି ଖୋଜିବାର ମନେ ପଡ଼ିଲା ମୁଁ ସେଦିନ ଆସିଲାବେଳେ ମୋ ଖାତାଟି ସଞ୍ଜୁକୁ ଦେଇଥିଲି । ହଁ ତା' ପାଖରେ ହିଁ ରହିଯାଇଥିଲା ମୋ ଖାତାଟି । ତା' ଠାରୁ ଖାତା ଆଣିବା ବାହାନାରେ ତା' ସହ ମୋର ଦେଖା ହେଇଯିବ ବୋଲି ଭାବି ଚରତରରେ କଲେଜ ପାଇଁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲି । ଯଦିଓ ମା' ପଛରୁ ଡାକୁଥିଲା ଖାଇକି ଯିବାକୁ, ହେଲେ ତାକୁ ଦେଖିବାର ଉଚ୍ଛ୍ୱକତାରେ ମୋତେ ସତେ ଯେମିତି ଆଉ ଭୋକ ଲାଗୁନଥିଲା ।

ଏଇ ଆଖି କେତେ କ୍ଲାସ, କମନରୁମ୍, ସାଇକେଲ ଷ୍ଟାଣ୍ଡରୁ ହାତିଆ ଜଙ୍ଗଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ଆଡ଼େ ଖୋଜିଛି । ଦିନ ଯାଇ ମାସ, ମାସ ଯାଇ ବର୍ଷ ପଳେଇଲା ହେଲେ ସଞ୍ଜୁକୁ ପାଇଲି ନାହିଁ କି ସେ ଖାତାଟିକୁ ଆଉ ପାଇଲିନି ।

ଏଇ ହାତିଆ ଜଙ୍ଗଲ କେତେ ଯେ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକାମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ତା' ଦେହରେ ସାଇତି ରଖୁଛି ତା'ର ଇତିହାସ ଖୋଲିଲେ ସରିବନି । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ଘଣ୍ଟାର ସେକେଣ୍ଡ କଣ୍ଟା ବୁଲିଲା ଭଳି କେମିତି ୩ ବର୍ଷ କଲେଜ ସରିଗଲା ଗତ କାଲିର ଶେଷ ସେମିଷ୍ଟାର ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଅନୁଭବ କଲି । ଜୀବନର ଖୁସିର ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ କିଏ ବା ଛାଡ଼ିବାକୁ ଚାହେଁ; କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ହେଲା, ଜୀବନ ମାନେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନିଶ୍ଚିତ । ଗୋଟିଏ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ପରେ ଆରଟିର ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ତା' ସହିତ ତାଳ ମିଳେଇ ବାଞ୍ଛିବାକୁ ହବ ।

ବି.ଏଡ୍ କରିବା ସମୟରେ ପୁଣି ସେଇ ଅଭୁଲା ଆଖି ସହ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା । ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ପରି ଲାଗିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ କିଛି କହିପାରୁ ନଥିଲି । ସାହସ କରି ପଚାରିଲି, "ତୁମେ ସଞ୍ଜୁ ନା?" ତା'ର ଲାଜକୁଳି ଇଶାରାରେ ମନ କୁଣ୍ଠେମୋଟ ହୋଇଗଲା । ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ମୁହଁରେ ଖୁସିର ଲହରୀ ଖେଳିଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ଅନୁରଙ୍ଗ ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ କେବେ ଜୀବନସାଥୀ ହେବୁ ବୋଲି ଜାଣି ନଥିଲୁ । ଭାଗ୍ୟକୁ ପଢ଼ା ସରୁସରୁ ଚାକିରି ବି ହେଇଗଲା । ତେରି ନକରି ମାମୁଁଙ୍କୁ ଧରି ପ୍ରସ୍ତାବ ନେଇ ଯାଇଥିଲି । ସଞ୍ଜୁ ଘରେ ବି ମାଷ୍ଟର ଚାକିରିଆ ଦେଖି ଆଉ ମନା କରିପାରି ନଥିଲେ ।

ଜାକଜମକରେ ବାହାଘର ହେଲା ପରେ ଆମେ କଟକର ରିଙ୍ଗ୍ ରୋଡ୍‌କୁ ଶିଫ୍ତ ହୋଇଯାଉଥାଉ । ନୂଆ ଲୋକ, ନୂଆ ସହର ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ଆମ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ । ମୋର ସ୍କୁଲ ଚାରିଟାରେ ସରିବା ପରେ ସଞ୍ଜୁ ସହ ବାକି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ । ପ୍ରଥମ ମାସର ଦରମାରେ ସଞ୍ଜୁକୁ ପ୍ରେମସ୍ୱରୂପ ତାଜମହଲ ବୁଲେଇ ନେଇଥିଲି । ୨-୩ ମାସ ଅତିବାହିତ ହେଲାପରେ ସ୍କୁଲକୁ ଫୋନ୍ ଆସିଥିଲା ଏସ.ସି.ବି ହସ୍ପିଟାଲରୁ, ଆପଣଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅସୁସ୍ଥ ଅଛନ୍ତି ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତୁ । ହସ୍ପିଟାଲରେ ପହଞ୍ଚି ଶୁଣିଲି ସଞ୍ଜୁ ମା' ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଖୁସିରେ ଲୁହ ଛଳଛଳ ହୋଇ ସଞ୍ଜୁକୁ କୁଣ୍ଡେଇ ପକେଇଥିଲି । ଅପେକ୍ଷା ନକରି ବାପାଙ୍କୁ ଜଣାଇଲା ପରେ ବାପାଙ୍କର ଉତ୍ତର ଆଜି ବି ମନେପଡ଼େ, "ପିଲା ଓ ମାଆକୁ ସବୁବେଳେ ଖୁସିରେ ରଖନ୍ତୁ ।"

ଶାହଜାହାନଙ୍କ ତାଜମହଲ; ପ୍ରେମର ପ୍ରତୀକ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଛାତି ତଳେ ଚାପି ହୋଇ ରହିଥିବା ଦୁଃଖର ପ୍ରତିବିମ୍ବକୁ କିଏ ବା ଦେଖେ, ସମସ୍ତେ ତ ତାଜମହଲର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ବିମୋହିତ । ଜୀବନରେ ଏଭଳି ଭୟାନକ ସମୟର ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ହେବ ଜାଣି ନ ଥିଲି; ହଠାତ୍ ସେଦିନ ରାତ୍ରି ୧.୪୫ମି ହବ । ଓକାଳିବା ଶୁଣି ଉଠି ପଡ଼ି ଦେଖେତ ବେଡ୍‌ସିଡ୍‌ଟି ସଞ୍ଜୁର ରକ୍ତବାନ୍ତରେ ଭିଜି ଯାଇଛି । ମୋ ହାତରୁ ଗୋଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ନିସ୍ତବ୍ଧ ପାଲଟିଗଲା, ଧୈର୍ଯ୍ୟହରା କଣ୍ଠରେ ଆତ୍ମଲୀଳାକୁ ଫୋନ୍ କଲି । ହସ୍ପିଟାଲରେ ବହୁତ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କଲାପରେ ଜଣା ପଡ଼ିଲା କକଟ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ମୋ ସଞ୍ଜୁ ! ହେ ଭଗବାନ୍ ! ଇଏ କି ଅଭିଶାପ ଯାହାର ଚିକିତ୍ସା ନାହିଁ । ଡାକ୍ତରମାନେ ବି ହାରିଗଲେ, ହାରିଗଲି ମୁଁ ଓ ମୋ ସଞ୍ଜୁନା, ତା' ସହ ନିରୀହ ଶିଶୁଟି । ମତେ 'ମୋର' ବୋଲି କହିବାକୁ କେହି ରହିଲେନି । ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ତ୍ୟାଗ କଲାବେଳେ ତା' ହାତକୁ ମୋ ହାତରେ ରଖି କହିଲା, "ମୁଁ ଏକା ତୁମର ।" ବାସ୍ ଏବେ ବି ମୁଁ ତା' ଅପେକ୍ଷାରେ !

ବାବୁ ! ବାବୁ! ଦୁଆର ଖୋଲ, "ସକାଳ ୬ଟା ହେଲାଣି, ଆଜି ସ୍କୁଲ ଯିବେନି କି?" ଭାବନାରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ କେତେବେଳେ ଯେ ନିଦ ଆସିଯାଇଛି ଜଣାନାହିଁ । ଏ ସଞ୍ଜୁ ବି ମୁଁ ତୁମର କହି ଚାଲିଗଲା, ହଜାରେ ସପ୍ନ ଦେଖାଇ । ଯେତେ ସଜାଡ଼ିଲେ ମଧ୍ୟ ଅସଜଡ଼ା ହୋଇ ରହିଗଲା ଏଇ ଜୀବନ !!!

- କଲ୍ୟାଣ କୌଶିକ ଦାଶ

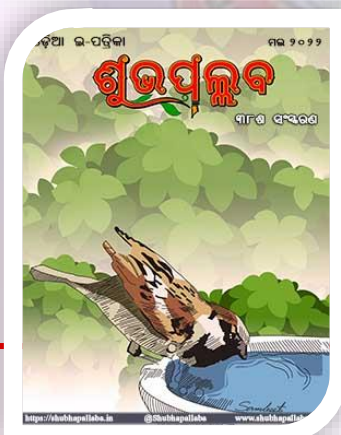
ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରେମିକା

ବିଦ୍ୟୁତପର୍ଣ୍ଣା କରଣ

ସଖା ତୁମ ପ୍ରେମନିଶାରେ
ମୁଁ ଏମିତି ଭିଜୁଛି ।
ମତେ ତୁମ ଛଡ଼ା
କିଛି ଦିଶୁ ନାହିଁ ଯେମିତି,
କି ଗୁଣୀ କରିଛ
କହି ଦିଅ ତୁମେ ସଖା
ତୁମ ବିନା ଏ ଜୀବନ
ଲାଗେ ଫିକା ଫିକା,

ତୁମକୁ ପାଇବାର ଆଶାରେ
କାହିଁ କେବେଠାରୁ
ଅପେକ୍ଷାକୃତ ତୁମ ପ୍ରେମିକା ।
ତୁନିଆ ପାଇଁ ତୁମ ମହାପ୍ରଭୁ ହୁଅ,
ମୋ ପାଇଁ ତୁମେ ସଖା ।
ଆଜିବି ତୁମ ଅପେକ୍ଷାରେ
ତୁମର ଏ ପ୍ରେମିକା...!!!

ଶୁଭପଲ୍ଲବର ୩୮ ଶ ସଂସ୍କରଣ
(ଶୁଭପଲ୍ଲବ ଷ୍ଟୋରରେ ଉପଲବ୍ଧ)

Buy Now!

ଶ୍ରମିକ

ତୁକୁନା ସାହୁ

ଧନ୍ୟସେ ଜୀବନ ନିତ୍ୟ ଶ୍ରମଦାନେ
ଅରଜଇ କୋଟି ପୁଣ୍ୟ
ତଥାପି ଦୁନିଆଁ ଲାଞ୍ଛନା ଦିଅଇ
ଭାବଇ ତାକୁ ନଗଣ୍ୟ ।

ଗଡ଼ିଉଠେ କେତେ ସୁରମ୍ୟ ପ୍ରାସାଦ
କେତେ ପୁଣି ଅଙ୍ଗାଳିକା
କଳକାରଖାନା ବନ୍ଦର ସହିତ
ଶ୍ରମିକର ଶ୍ରମ ଯୋଗା ।

ପୁଷ୍କରଣୀ କୂପ ଆନିକଟ ସୁପ
ହୁଏନି ଶ୍ରମିକ ବିନା
ଲୁଟିଖୁଆ କିଛି ଶାନ୍ତିରେ ରୁହନ୍ତି
ଖାଇଦେଇ ତାଙ୍କ ଦାନା ।

ଭୋକର ଜ୍ୱାଳାରେ ଅନ୍ନ ମୁଠେ ପାଇଁ
ଶ୍ରମକୁ ଆଦରି ନେଇ
ଗରିବ ସବୁଛି ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ରୋଗରେ
ଉପଚାର ତା'ର ନାହିଁ ।

ବିନୟ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ

ଦୁଇଟି ବହି

(ଶୁଭପଲ୍ଲବ ଷ୍ଟୋରରେ ଉପଲବ୍ଧ)

Buy Now!

ପ୍ରଣୟ-ଲଙ୍ଘିତ

ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ବାରିକ

ରାତି ନିରବତା ଭାଙ୍ଗି ଖେଳୁଥିବ,
ଧକ୍ ଧକ୍ ସେଇ ଶବ୍ଦ ।
ପ୍ରୀତିର ଧାରେ ସ୍ବୟନ ସିଏ,
ଦୁଇ ହୃଦୟରୁ ଲବ୍ଧ ॥
ସ୍ବପ୍ନିଳ ତୁମ ମୁଖ ଦର୍ପଣେ,
ଖୋଜୁଥିବି ମୋର ଚିତ୍ର ।
ବିଘ୍ନ ଭାଙ୍ଗୁଥିବ କୁନ୍ତଳ ତୁମ,
ହୋଇ ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ ॥
କେବେ ଦେଉଥିବ ଲଙ୍ଘିତ ସିଏ,
କେବେ ହେଉଥିବ ଶ୍ରାନ୍ତ ।
ଶାନ୍ତ ନିରାହ ନୟନ ଦ୍ବୟ,
ଭିନ୍ନ ନିଶାରେ ମତ ॥
ଚିରୁକ ଅଧରେ ପ୍ରେମର ଝଲକ,
ସ୍ବଷ୍ଟ ହେଉଥିବ ବାରି ।
ଚିରୁକେ ତୁମ୍ଭେ ଆଜି ହେଉଥିବ,
ମଧୁମୟ ଚିତ୍ର ପରି ॥

ମୃଦୁ ପ୍ରକାଶିତ ଅଧର ତୁମ,
କହୁଥିବ କେତେ କଥା ।
କଥା ସବୁ ମୋର ଘନ ହୃଦୟେ,
ପ୍ରଣୟର ସୁତେ ଗୁନ୍ଥା ॥
ମୟଣ ଚିରୁକୁ ବାହୁପରି ଯନ୍ତେ,
ବେକ ଦେଶ ଅନୁସରି ।
ଉଲଗ୍ନ କହୁଣୀ କଟିଦେଶେ ପୁଣି,
ମନ୍ତ୍ରର ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେ ବିହରି ॥
କ୍ଷଣେ ଗାଉଥିବା ପ୍ରଣୟ ସଙ୍ଗୀତ,
କ୍ଷଣେ ହେଉଥିବା ଶାନ୍ତ ।
କ୍ଷଣେ ତୋଳୁଥିବା ପ୍ରଣୟ ଦେଉଳ,
କ୍ଷଣେ ହେଉଥିବା କ୍ଷାନ୍ତ,
ପ୍ରୀତିର ପରଶେ ଭାଙ୍ଗି ନିର୍ଜନତା ॥
ନିର୍ଝରେ ତା' ହେବା ସିକୁ
ବାସ୍ତବ ହୋଇବ ପ୍ରଣୟ ସଙ୍ଗୀତ,
ଲଙ୍ଘିତ ହେବ ସତ...

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ପ୍ରତି ଆପଣମାନଙ୍କର ଥିବା ଭଲ ପାଇବା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା । ଆପଣମାନଙ୍କର ପରାମର୍ଶରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏହାର ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡିଂ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସଭିଙ୍କର ସହଯୋଗ ଫଳରେ ଆଜି ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଅଡ଼ିଓ ଏବେ ଇଣ୍ଟରନେଟରେ ଖୋଲା ଭାବେ ଉପଲବ୍ଧ । ପୂର୍ବଧର ଭଳି ଏଥର ମଧ୍ୟ କିଛି ଭିନ୍ନ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ ।

ଆପଣମାନଙ୍କର ଏହିଭଳି ଭଲପାଇବା ଆଶା କରୁଛୁ ଏହି ସଂସ୍କରଣ ପାଇଁ ଏବଂ ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡିଂ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ମଧ୍ୟ କାମନା କରୁଛୁ । ଯୁ-ଟ୍ୟୁବ୍ରେ ଅଡ଼ିଓ ଆସିବା ପରେ ଗପ ଶୁଣିବାକୁ ରୁଚି ରଖୁଥିବା କିମ୍ବା ଓଡ଼ିଆ ଲିପି ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିପାରୁନଥିବା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ସେୟାର କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ । ଏଥିସହ ଯଦି କୌଣସି ଲେଖାର ରେକର୍ଡିଂ ଆପଣ ନିଜେ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବେ, ତେବେ ମୋବାଇଲେ ରେକର୍ଡିଂ କରି ଆମକୁ ଇ-ମେଲ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ସର୍ବୋପରି ଏହି ସଂସ୍କରଣର ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ତଥା ପତ୍ରିକା ବିଷୟରେ ମତାମତ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ । ଆମର ୱେବସାଇଟ୍ରେ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଲେଖକ/ଲେଖକାମାନେ ଆମକୁ ଇ-ମେଲ୍ ଜରିଆରେ ପଠାଇପାରିବେ । ମେଲ୍ କରିବା ସମୟରେ ଠିକଣାର ବନାନକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି Text ଆକାରରେ ଲେଖି ସାଙ୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ପଠାଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ଇ-ମେଲ୍: shubhapallaba@gmail.com

ୟୁ-ଟ୍ୟୁବ୍: <http://youtube.com/Shubhapallaba>

ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆ: [Facebook](#), [twitter](#), [Insta/@Shubhapallaba](#)

ୱେବସାଇଟ୍: <http://shubhapallaba.in>

WhatsApp: +91 7008899643

©Shubhapallaba